haftalıkpaldırkültürdergisi

HAYVAN

4

7 Mart Cuma • Sayı:2003/04 • Fiyatı:800.000TL.(KDV Dahil)

Kaçan Biraderler
Metin, Hasan, Fatih

Emrah Ablak

Akşamsefası

süleyman demirel edebiyatçı olsaydı nasıl laflar ederdi

MET ÜST

- **binaenaleyh, dadaizm sahipsiz değildir!**
- şimdi durup dururken imge zortlatması yapmak abesle iştigaldir!
- **binaenaleyh, vezin vardı da biz mi içtik!**
- üç beş hecesi parçasıyla koskoca edebiyat dünyası yıkılmaz!
- **edebiyata atılmadım, itildim!**
- kendim için telif istiyorsam, namerdim!
- **bu edebiyat ortamı bednamdır!**
- küçük amerika olamadık ama bak küçük iskender var işte!
- **siyasi roman dimdik ayaktadır!**
- ancak bir benzerim güldürebilir beni!
- **biçim biçimdir, içerik de içerik!**
- her â'nın üzerindeki şapka benim şapkam değildir!
- **benim yapısalcım, benim postmodernistim, benim toplumsal gerçekçim!**
- nobel için aşeriyor değilim!
- **antolojiye almazlarsa biz de sine-i millete gideriz!**
- biz ne eleştirmenler gördük!
- **ikinci yeni öncesine mi dönmek istiyorsunuz yani!**
- benim muhatabım orhan pamuk, ayşe kulin,ahmet altan, murathan mungan ve iclal aydın değildir, kitapçı raflarıdır!
- **içime gir ama binaenaleyh, fazla da kurcalama orayı burayı!**
- okuyan bir türkiye istiyoruz!
- **ince memed okunmakla aşınmaz!**
- telifi ödenmeyen varsa, gelsin bir kamyon telif ödeyeyim!
- **camiye, kışlaya, okula şiir sokturmam!**
- hay köy romanı kadar başınıza taş düşsün e mi!
- **mutfakta yangın vardır, kundakçı katil, ya uşak, ya bahçıvan ya da şofördür!**
- bize sadece cevdet bey ve oğulları değil halk sahip çıkmıştır, halk!
- **edebiyat bizim için değil, biz edebiyat için varız!**
- türk şiirine yeni bir duyarlılık getirmek bu çapulculara mı kalmıştır!
- **milli irade neyi emderiyorsa biz oonu yazarız!**
- yalınayak, başıkabak 35 yıldır, büyük ve yüksek bir edebiyatın peşinden koşuyorum!
- **sivil şiiri en çok benim şapkam sever!**
- memleketi 70 sonnet'e muhtaç ettiler!
- **roman dayıya benzer, şiir teyze'ye!**
- nehir roman kralıyım ben be!
- **eskiden garip akımı mı vardı!**
- birinci yeni olmadan ikinci yeni var demek şuursuzluktur!
- **kimse bana sağcılar edebiyat yapamıyor dedirtemez!**
- edebiyatın icabı vardır veya yoktur bu ayrı mesele, icabı yoksa fuzuli bir şey yapılmaz, icabı varsa edebiyat fevkalede iyi bir şeydir!
- **yapısalcı, postmodernist diye edebiyatı cephelere bölüp bölücülük yapmanın bir manası var mıdır!**
- yazdıysam, ben yazdım, n'olmuş yani!
- **8 defa gittim, 9 defa geri geldim, binaenaleyh güçlü final dedikleri bu değilse başka nedir!**
- cınaslı kafiye'ye komünistsin demek olur mu!
- **şiir bir duygu seli değildir, şiir bir düşünce seli de değildir, binaenaleyh şiir bir sel değildir, sel, en sempatik tabii afetlerimizden biridir!**
- edebiyatta erotizmin önü açıktır, binaenalyeh edebiyatta erotizmin önü açık değilse, neyi açıktır!
- **şiirin açığı, kapalısı olmaz, ne bu canım nalbur dükkanı mı!**

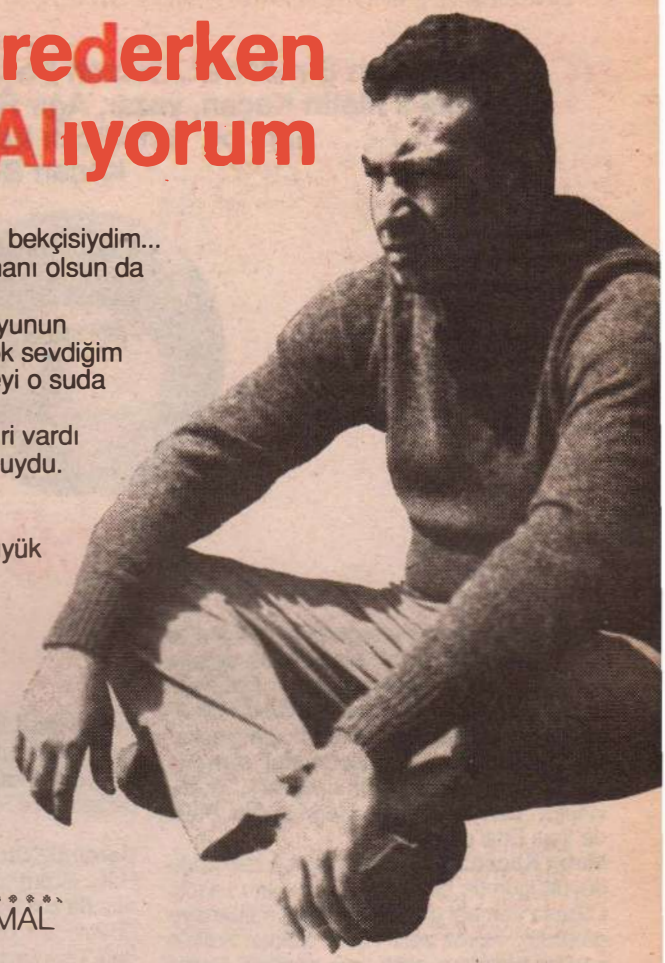
Akşamsefası

Oynat Hayatcığım

MET ÜST

Seyrederken Müthiş Tat Alıyorum

19 yaşındayken pirinç tarlalarının su bekçisiydim... İnsan niye bir romanın ana kahramanı olsun da bir doğa parçası olmasın?

O gün bugündür, kafamda, Savrun suyunun trajedisini yazmak isteği var. Benim çok sevdiğim bir su. Kıyılarında büyüdüm, ilk yüzmeyi o suda öğrendim, ilk alabalığı o suda tuttum.

İlk çiçeği orada kokladım. Büyük bir şiiri vardı Savrun'un. Sonra müthiş aydınlık bir suydu. Toros'tan gelen ve çakıl taşlarını izleyerek giden dünyanın en aydınlık suyuydu. Bu suyun da insanlar gibi büyük bir trajedisi vardı. Çünkü bu sudan yüzlerce dönümlük pirinç tarlası sulanıyordu. Bataklık yapıyorlardı sulanan tarlayı. Bu bataklıktan dolayı insanlar ölüyordu ve o suyun da ana kanalı ölüyordu. İçindeki balıklar, kaplumbağalar ölüyordu.

Savrun yöresinde o trajediyi yaşayarak yürüyorduk.

Daha yazamadım 19 yaşından beri düşündüğüm bu romanı.

YAŞAR KEMAL

Alooo! HAYVAN'dan Arıyoruz

EVREN BARIN

Alo Levent Erseven'le mi görüşüyoruz?

- Evet benim.

Yayınladığınız "Porno" adlı kitabın başına gelenleri anlatır mısınız?

-Mahkemece "müstehcen" bulundu. Okurdan kötü bir tepki almadık.

Kitap şu an toplatıldı.

Neden Müstehcen bulundu?

- Ahlaka aykırı bir yayın diye... O da şöyle: Kitap Irvine Welsh'in Trainspoting'inin devamı. Oradaki tipler, daha önceki macera bittikten on yıl sonra biraraya gelip porno işine atılıyorlar. Porno filmlerin satışı falan... Konu bu. Normal insanlar gibi konuşmuyorlar, küfürlü konuşuyorlar. Gayet doğal; porno işi yapan insanlar senin benim gibi insanlar olmadığı için karakterlerin kendi doğallıkları. Ama bu, kitabın toplatılma sebebi oldu.

Söylemek istedikleriniz...

- Valla söyleyecek bir şey yok. Çok saçma sapan. Bir yandan AB'ye girmeye çalışırlar, bir yandan kitap toplatırlar. Önemli olan şu, bu bir edebiyat kitabı.

Yani yasaklı olması bizi ilgilendirmez. Ama kitap "porno" değil. Fakat o işleme tabi tutuldu. Köşe başlarında kadın satılan bir ülkede, kitaplarla uğraşmaları
çok trajikomik bir durum.

Size kolay gelsin...

- Teşekkürler... Size de kolay gelsin. İyi yayınlar diliyorum...

Alo Hakan Bozkurt'la mı görüşüyoruz?

- Evet benim.

Nasıl başladınız drama öğretmenliğine?

- Türkiye'deki iletişim eksikliğini görünce, tiyatro öğretmenliğinden çok, dramanın faydalı olduğunu düşündüm. Bunun da çok acısını çektim. Müfredat olarak hiçbir eğitimde bu tür çalışmaları görmek mümkün değildir.

Ne zaman başladınız?

- Yaklaşık 10 yıl önce.

Nedir drama öğretmenliği?

- Doğaçlama yaptırıyorum öğrencilere; özgüven kazandırıyorum.

Derslerinizin içeriği nedir?

- "Bir metne bağlı kalmaksızın, güven duygusuyla kendini aktarmak" dersin asıl içeriğini oluşturuyor. Drama bir uyarlamadır, can vermedir. Ayna karşısında, müzik eşliğinde kişinin kendisini keşfetmesini sağlıyorum.

Dersleri nerede veriyorsunuz?

- Kadıköy Rıhtım Dersanesi'nde. Öğretmenler, işçiler, üst düzey bakanlık yetkilileri geliyor. Üsküdar Fethi Paşa Korusu'nda diksiyon ve fonetik dersleriyle de insanlardaki kör noktaları keşfedip, istekleri doğrultusunda değişmesini sağlıyorum.

Eklemek istedikleriniz?

- Birçok eğitimcinin kör noktası var. İnsanlara gülerken, komik duruma düşmeyelim. Önümüzdeki ay "Hayatın Provası Yoktur" adlı oyunu sahneye koyacağız.

Teşekkür ederiz...

Alo Mehmet Faraç'la mı görüşüyoruz?

- Evet benim.

Son kitabınızı anlatır mısınız?

- Ben gazeteciyim. 20 yıldır Cumhuriyet gazetesindeyim. Kötüler Mahallesi benim beşinci kitabım. Özellikle Güneydoğu üzerine araştırma, inceleme, röportajlar yapıyorum.

Kötüler Mahallesi'nde neler anlatılıyor?

- Kitap Urfa'da 1040'lardan önce kaçakçılık yapılan bir mahalleyi anlatıyor. İsmi Kötüler Mahallesi, bundan 2000 yıl önce Mezopotamya dağlarında yaşamış insanlardan alıyor adını; geçmişi bu. Oradaki kaçakçıların yaşamını anlatıyorum ben. Kitap yaşanmış gerçek öykülerden oluşuyor. Bu insanlar Suriye sınırlarında mayınlı arazilerde yasadışı sınır ticareti yaparak yaşamlarını sürdürüyorlar.

Okurlarınızdan nasıl tepkiler geliyor?

- Bana çok olumlu tepkiler geliyor, ismini çok ilginç buluyorlar. İnsanlar şaşırıyor. Kötüler Mahallesi denince herkesin aklına terör estiren, yankesicilerin, kabadayıların yaşadığı bir yer geliyor, aslında öyle değil.

Yeni projeleriniz var mı?

- Bundan sonraki kitabım "Son Gavur" olacak. O bölgede ezilen hıristiyan bir çocuğun öyküsü.

Peki, kolay gelsin size...

- Size de...

Alo tiyatrodan.com mu?

- Evet, ben Ceren Ercan.

Sitenizin yayın amacı nedir?

- Güncel, yaşayan ve bugünün ihtiyaçlarına cevap veren bir tiyatro alanı oluşturmak. Bir yandan da, kendi içinde de bitip tükenen bir kavramı yeniden oluşturma çabası.

Bunu sağlamak için neler yaptınız?

- "isimlere" veya bir kuruluşa yaslanmadan yapılanma aşaması geçirmeyi bağımsız fikir oluşturma adına en doğrusu olarak düşündük. Türkiye'de fazla tanınmayan Balkan, İskandinav ve Ortadoğu ülkeleri tiyatrosu üzerine çeviri makalelere yer verdik.

Önümüzdeki dönemde ne yapmak istiyorsunuz?

- Gösteri sanatları eleştirisi üzerine her türlü dengeyi/dengesizliği, yaşanan durumu, dünyayı, Türkiye'yi her anlamda izliyoruz. "Yeni eleştiri"ye zemin oluşturacak düşünceyi hazırlamayı, bağımsız fikir üretebilen genç eleştirmenleri tiyatro dünyasına kazandırmayı hedefliyoruz.

Diğer tiyatro sitelerinden farkınız?

- Demin sözünü ettiğim gibi tiyatro alanında yaptığımız yayıncılıkla alternatif fikirlerin oluşmasına zemin oluşturabilecek dökümanı kazandırmak gibi bir hedefimizin olması temel farkımız.

Teşekkür ederiz.

- Ben de size. İyi yayınlar.

Savaşın Yan Ürünü: Tecavüz!

Bosna savaşı boyunca 50 bin civarında Boşnak ve Hırvat kadın tecavüze uğradı • Bosna'da tecavüz sonucu doğan bebeklerin sayısı 200 bin dolayında • Ruanda yaşanan iç savaşta, 16-65 yaş yaşlarındaki kadınlar ve genç kızlar arasında tecavüz yaşamamış yok • 2. Dünya Savaşı sırasında evlerinden zorla toplanıp Japon askerlerine kurbanlık koyun gibi "sunulan" Koreli kadınlara Japonlar "rahatlatıcı kadın" diyorlardı! Kurbanların anlattıklarına göre o dönem bir günde bir kadın ortalama 40 Japon askerinin tecavüzüne uğruyordu. Yıllar sonra Japon başbakanı Koreli kadınlardan sadece özür diledi! • Cezayir'de yıllarca süren savaşta 2000 dolayında kadına tecavüz edildi • Körfez Savaşı'nda tecavüze uğrayan kadınların sayısının 5 bin civarındaydı. Büyük bir bölümünü savaş sonrası kocaları terk etti • Vietnam vahşetinde Amerikan askerleri sayısız Vietnamlı kadına tecavüz etti. Amerikan yasaları ağır cezalar öngörmesine rağmen "vietkong" kadınlarına karşı girişilen tecavüzlere "hoşgörü"yle bakıldı.

Onlar Kaçan Biraderler... Hasan Kaçan karikatür aleminin 'baba'larından, şimdinin Ekmek Teknesi dizisinin Heredot Cevdet'i. Metin Kaçan, yazar, Ağır Roman'la edebiyatımıza yepyeni bir renk kattı. Ve en küçük kardeş Fatih Kaçan, tam bir "en küçük kardeş"... Stand up yapıyor, karikatür çiziyor, oyunculuk yapıyor... Kaçan Biraderler, HAYVAN için geçmişe bir yolculuk yaptılar.

Üçümüzü Bir Reklamda Oynatsınlar

İlk Tanışma

Hasan Kaçan: Bunları gerçek kişilikleriyle ilk tanıyan ben oldum. Metin evde doğdu, ebeyle. Evdeki koşuşturmaları hatırlıyorum. Sıcak sular, buharlar içerisinde bir viyaklama sesi duydum, sonra fırladım sokağa: "Bebek doğdu, bebek doğdu!" diye bağırıyorum sokaklarda. Bir sevindim, bir sevindim. Ben hastanede doğmuşum. Fatih de Şişli Etfal'de doğdu.

Metin Kaçan: Fatih doğduğunda balkonda büyüttüğümüz bir horoz vardı. Onu kestik. Loğusa yemeği olarak anneme, hastaneye götürdük. Horoz zehirli çıktı. Yoldan Fatih'e sarı bir battaniye aldık, eve döndük. Sonra ben Fatih'in ayakkabılarını, elbiselerini neyi varsa hepsini dama attım. Kıskançlık mı nedir bilmiyorum.

Fatih Kaçan: Hasan abimden 11 yaş küçüğüm ben, Meto da 7 yaş. Ben çok sonraları peydahlandım yani.

M.K.: Beş yaşına kadar ben ayağımda salladım Fatih'i, yirmi beş kuruş karşılığında, beş yılda yetmiş beş kuruşa kadar çıktım.

H.K.: Bizim Dolapdere'de oturduğumuz evin tuvaleti çok karanlıktı. Bir gün Metin, "Tuvaletin penceresinde asker mi, şeytan mı ne, bir şey gördüm" dedi. Hepimiz tırstık. Ben o günlerde babamın berber dükkanında çalışıp harçlık kazandığım için on kuruş verip tuvaletin başında nöbet tutturuyordum bunlara. Böyle bir mevzu yani. Sonra Metin'i çok dövdüm ben. Tabii ben de ufağım o zamanlar. Zaten Metin hiç sesini çıkarmazdı. Sandalyenin üzerine koyuyorsun, lahana bebek gibi duruyor. On saat kıpırdamadan dururdu. Yalnız çok enteresan hakikaten, öyle dururdu Metin. Bir kömürcü vardı mesela, arada bir çakı bıçağını çıkarır "Keseyim mi lan çükünü" derdi; Metin'in tek hareketi şu, "Öp de cebine koy." Bu, on yaşından sonra hareketli bir yaşantının içerisine girdi!

M.K.: Ama sonra bunun intikamını nasıl aldım onu da söylesene...

Bruce Lee Filmleri

H.K.: O zaman karate filmleri çok modaydı. Bruce Lee'nin filmine gittik. "Abi duvara yaslansana" dedi. Yaslandım. İki parmağını pergel gibi açtı, hort diye soktu gözüme. Sonra o da şaşırdı, ben de şaşırdım. Göremiyorum yani. Gözlerimi açtım, "Niye elini kaşlarının arasına koymadın?" dedi. Bu bir karate hareketiymiş meğer. Biliyorum sandı. Böylece intikamını almış oldu. Bizim dönemimizde özellikle sokaklarda, şakalar çok şiddet içeren şakalardı. Mesela üç kişi bir arada yürüyemezsin. Biri birinin sırtına patlatır, öteki tıraş olmuşsa enseye şırrak diye indirir, o ona çelme takar, öteki ona dirsek hareketi yapar, kafa gösterir... Dolayısıyla bizim hem mahalledeki arkadaşlarımız, hem de üç kardeş arasında bir yakınlaşma, bir samimiyet gösterisiydi şiddet.

F.K.: Ben yetişemedim onlara ama, süper çocukluk geçirdim. Ben on yaşındayken Hasan abim yirmi bir yaşındaydı zaten.

H.K.: Teksas tüfekleri çıkmıştı senin zamanında. Biz Metin'le mahalle savaşına katılırdık; Fatih ufaktı katılamazdı. İşin kötü tarafı Metin karşı tarafa geçerdi. Sonra saf değiştirir de, dayak yemekten kurtulurdu.

Derdimiz Bir Şey Anlatmak

H.K.: Bizim annemiz çok konuşkan, amcamız da çok matraktı. Sürekli anlatırlardı yani. Amcam berber olmasına karşın herkes onu Türk casusu zannediyordu. Gemilerle Rusya'ya geçmiş, oradan oraya gitmiş falan. Askeri müzenin, topların, Yeşilköy'de uçakların önünde fotoğraflar çektirmiş. Müşteriler de inanıyordu buna. "Ben Rusya'dayken, ben Amerika'dayken" diye sallayıp duruyordu. Annem dersen, o da zaten çok güldürür. İşte buradan derdimizi anlatmak hasıl oldu. Tabii kimimiz komik şekilde, kimimiz dramatik... Ama tüm derdimiz bir şey anlatmak.

F.K.: İnsanlarla ilişki kurmayı çok seviyorum ben. Hasan abimler hep salak olduğumu, insanlar arasına pervasızca atıldığımı söylerler.

M.K.: Çocukken işte bu ITT Shaup Lorenz teypler çıktı. Ben teybe sürekli hikayeler anlatıyorum. Metin Kaçan Yunan Adalarında, Metin Kaçan Zeus'a karşı... Sonra dinliyoruz. Ben 15 yaşındayım; Hasan da 19'unda. Ama efektli hikayeler. Gazete kağıtlarını alıyorum hoparlörün olduğu yere tutuyorum, gök gürültüsü, yağmur, şimşek efektleri yapıyorum; çok da komik oluyor. Bir gün geldi "Sen bu anlattığın şeyleri yazsana" dedi Hasan abim. Bu arada ben 18 yaşına falan gelmiştim. İlk öykümü o yaşta yazdım. Hasan abim demeseydi, yazmayacaktım. O zaman bambaşka bir hayata doğru sürükleniyordum yani.

H.K.: Bu lavuğu yazar yapan benim, açıkçası. Müsebbibi benim tabii, bu tür bir hayat biçiminin. Halbuki Metin şimdi eski işinde olsaydı yazıhanesinde oturup "Arabamı getirin, mersedesimi getirin, jaguarımı getirin" diye bağırıp duracaktı.

F.K.: Hasan abimin bizim böyle bir işe zıplamış olmamızda çok büyük payı var. Biz yıllar sonra öğrendik ki Hasan abim karikatür çiziyormuş.

Gözlerini Kapat Amerika'ya Gidiyorsun

H.K.: Fatih bizden ufak olduğu için onun arkadaş grubu ayrıydı. Metin'le bizim paylaştığımız mekanlar üç aşağı beş yukarı aynı. Yenişehir'de Haydar'ın kahvesinde, Refahiyeli'lerin kahvesinde, Ömer'in kahvesinde takılırdık sürekli. Sabahtan akşama kadar pis yedili, pişti; onun kafasına vur, bunun kafasına vur...

M.K.: Hayal dünyaları çok geniş arkadaşlarımız vardı. Mesela "Gözlerini kapat Amerika'ya gidiyorsun" diyorduk. O kapatıyordu gözlerini; okuduğumuz çizgi romanlardaki diyaloglarla çocuğu bir yerlere gönderiyorduk. "Black nerden geliyorsun, İngiliz askerleri nerdeler, hayvan herif sen nerdesin" falan filan. İnandın mı gittiğine diyorduk, o da gerçekten inanıyordu yani. "Boston'dayım" diyordu, "Fısıldayan Kayalıklar'dayım" falan. Aynen o döneme gönderebiliyorduk yani.

Fatih'in İsmi Rodi Olsun

H.K.: Sinemalar, yazlık sinemalar... Ünal sineması, Geyikli sineması, Ali Belenli sineması. Ali Belenli sinemasına gitmiyorduk biz; terasımız sinemayı görüyordu. Maaile çay yapıp, terastan yerli filmleri seyrediyorduk.

M.K.: Komşular da geliyordu. Yılmaz Güney'in tüm filmlerini orada seyrettim. Kartal Tibet, Ayhan Işık filmleri, ilk Tarkan'lar. On üç yaşındaydım, Atlas Sineması'na çizgi film seyretmeye çıkıyordum. Daha televizyon yok... Babadan öğrenmiştim; 10 matinesi vardı, hiç kaçırmıyordum. İlk defa çizgi film seyrediyorum, manyak olup dönüyordum aşağıya. Çünkü öyle bir gerçeklik boyutu yok. Bütün bunlar birtakım izler bıraktı hayatımızda.

H.K.: Her hafta terastan dört film seyrediyor, deli gibi çizgi roman okuyorduk ve sürekli hayal dünyasındaydık. Annem bize "Siz hiçbir zaman işin gücün elinden tutamazsınız" diyordu.

M.K.: Babam da kızdığı zaman "Çıkın şu hayal dünyasından" diye bağırıyordu.

F.K.: Anlatsanıza, ben doğduğumda ismi Tarkan olsun diye ağlıyormuşsunuz...

H.K.: Bebeğin adı Tommiks olsun, Teksas olsun diye yalvarıyoruz...

M.K.: Rodi olsun diye çok ağladık mesela.

Bilezikli Kesik Kol

H.K.: Ben yirmi yedi yaşında evlendim; mahalleden fıydım ama gene aynı yerdeydim. Tepebaşı Gazinosu'na bakıyordu oturduğum ev, Aşıklar Mezarlığı diye bir semt. Dolapdere'den daha korkunç bir yermiş orası meğer. Her gün bir kadın koşuyor, arkasından bir adam bıçakla kovalıyor. Ertesi gün ters tarafa doğru koşuyorlar. Bir kere bilezikli kol gördüm, kesik. Artık manken kolu mu, gerçek kol mu orasını bilemem. Sallamış olmayayım.

M.K.: Hasan'ı ziyarete gidiyordum ben, Serap'la daha yeni evlenmişlerdi. Yan tarafları bunların bayram yeri; içerde deniz kızı Eftelya'lar, zincir koparan adamlar, aslanlar, kaplanlar, megafonla bağıran insanlar... Çok acayip bir yer. Bir türlü eve gidemiyorum. Ya penaltı atışlarına takılıyorum, ya langırta gidiyorum. Bir bakıyorum saat gece bir olmuş.

H.K.: Misafir gelemiyordu ki bizim eve zaten. Bizim evden kim çıksa kapının önünde bir manyak vardı, bıçaklıyordu sürekli. Tüm arkadaşlarımı bir kere bıçakladı bu manyak...

Damla Sakız! Bomba Gibi Patlıyor!

M.K.: Çocukken, kar yağdığı zaman Dolapdere çok güzel oluyordu. Bizim dükkanın önünde çok uzun tahta bir merdiven vardı. Ona binip kayıyorduk; dört tane şoförü vardı merdivenin. Kalyoncu Yokuşu'nun başına koyuyorduk onu; şimdiki Bilgi Üniversitesi'nin içine kadar giriyorduk. Yani benim ilk Bilgi Üniversitesi'ne girişim tahta merdivenle. Daha sonra söyleşilere falan gittik.

H.K.: Bir ara meslek sahibi olmaya kalkıştık. Babam, marangozdan hepimize birer tabla yaptırdı. Metin damla sakızı satıyordu; Fatih topaç satıyordu; benimkisi biraz daha teferruatlıydı, çakı, çakmak, ayna, tarak, dört metre don lastiği beş liraya... Tabii hepimiz iflas ettik.

M.K.: Yok ben kazandım, damla sakızları çok satılıyordu.

H.K.: Ha, neden satılıyor? Metin beş tane damla sakızını ağzına dolduruyor, bir şişiriyor böyle...

M.K.: Çok basit de bir slogan bulmuştum. "Damla sakız! Bomba gibi patlıyor! Balon gibi şişiyor!" Pazarda bağırıyorum, sesim cırtlak çıkıyor, nefret ediyorlar benden. Kapış kapış sakız almaya geliyorlar; 25 kuruş. Dört tanesini 50 kuruştan veriyorum, zarar ediyorum ama satılsın da bir an evvel oyuna gideyim diye...

H.K.: Yani neticede hepimiz zarar ettik; bu sefer babam üçümüzü de okul tatillerinde kulağımızdan tutup yaşlarımıza uygun

Akşamsefası

mesleklere soktu. Metin'i tamirciye, beni her nedense kendi yanında tutuyordu, Fatih'i de televizyon tamircisine verdi. Ama meslekler sürekli değişiyordu, mesela ben sonra orloncuya girdim. Çok iş değiştirdim. Karikatürden önceki işlerimi sayayım. Televizyon regülatörleri fabrikasında çalıştım, marangoz Mimi'nin yanında çalıştım; babamın yanında berberlik yaptım, karpitçide, mobilyacıda, kahvede... Sonra mahalleden biraz uzaklaştım, Sultanhamam'da Eskimo Orlonları'nda çalıştım. Kürkçü Han'da çaycılık yaptım, falan filan. Nihayet karikatüre şöyle başladım. Babam Tercüman Gazetesi alıyordu. Orada Hızlı Dedektif'in maceraları vardı, koca burunlu komik bir adam. O dönemde nedense Tercüman alırken babamın solcu arkadaşları olmaya başladı. Memleketten geldiler, Ataol Behramoğlu, Nihat Behram, amcamın arkadaşları... Bu sefer babamlar Cumhuriyet gazetesi okumaya başladılar! Cumhuriyet'te de Nimbüs diye kafasında soru işareti olan bir adam var. O dönem karikatüre merak salmaya başladım. Babam "Malkoçoğlu Ayhan Başoğlu bizim akrabamız" dedi. Ona gittik. O dedi ki "Senin çizgilerin daha çok karikatüre benziyor, bunları Oğuz'a götür". "Nerede?", "Aşağı sokakta, Günaydın Gazetesi'nde." Aldım götürdüm. Kısa pantolonlu, sümüklü bir çocuk ısrar ediyor falan. O zaman da sevimliydik demek ki. Hakara makara karikatürleri gösterirken başladık kenarından kıyısından çizmeye. Daha amatörken ve karikatür götürüp getirirken Oğuz Abi'ye dedim ki: "Beni buraya al da istersen çaycı olarak al." Çünkü Gırgır'a girmek, bir efsanenin içine girmek gibi bir şeydi. Sonra bizim balonları yazan Rıza Külegeç askere gitti. Oğuz Abi dedi ki, "Gel bakayım buraya" Sabahtan akşama kadar derginin her işine koşturuyordum. Yani yoğun bir şekilde ofisboyluk, arada zaman olursa karikatür çiziyordum. Sonra ofisboyluk gitgide geride kaldı, karikatür çoğaldı. Ben Gırgır'a girdiğimin birinci senesinde köşe sahibi oldum. Zaten altıncı ayda Oğuz Aral Gırgır'da çizenleri tanıtan bir sayfa hazırladı. Ben büyük bir hayret içinde kaldım. Bıyıksız, tıfıl bir fotoğrafım basılmış, altında da çok güzel bir yazı çıkmış: "Hasan Kaçan on yedi yaşında. Yirmi yedi yaşında yapacaklarını düşündükçe parmaklarımı ısırıyorum" felan... Hâlâ saklarım o sayfayı.

Ya Kaleci Ya Karikatürcü

H.K.: Benim çocukluktan beri hedefim ya çok meşhur ve iyi bir kaleci, ya da iyi bir karikatürcü olmaktı. Tek hedefim buydu, olacaktım yani. İnsanın bir hedefi olmalı ya.

M.K.: Benim hedefim Nasa'da çalışmaktı! Ciddi söylüyorum, uzay olayına girmiştim ben. O zaman aya inişleri radyodan dinledik biz. Galatasaray'da aydan gelen taş gösteriliyor. Gittik baktık. Benim de tek hedefim aya gitmek ya... "Köpeği bile göndermişler, ben niye gidemeyeyim" falan diyorum. O zaman araba tamir ediyorum. "Ulan diyorum roket yapmak benim için hava gazı, motorlardan on tane yan yana bağlasam giderim" diye düşünüyorum. Bir ara denedik de. Ustaları falan ikna ettim, çok ince platinlerden uzay gemisi yapmaya çalıştık. Sonra onlarla mahallede sucuk ekmek sattık.

F.K.: Benim hedefim hiç yoktu, ben hep oynamak istiyordum.

H.K.: Oyun ve yemek! O zaman bu şişmandı. Hatırlıyorum evde pasta yapmıştı. Pastaya fındık alacak parası yok, benim nişanlımın babası Mecidiyeköy'de bakkal, ondan beleşe fındık almaya gitmişti. Bakkalda da fındık yokmuş, leblebi varmış. Leblebili pasta yapmıştı. Sonra dokuz yaşında sırf gırtlağının uğruna Yalova'ya gidiyordu köfte yemeye.

M.K.: Biz sürekli merak ediyoruz Fatih'i. Kavaklar'a İstinye'ye midye yemeye gitmiş. Babam tokyoyla girişiyor tabii.

H.K.: Metin'le en büyük hadisemiz şu. Hani bir dönem çete dalgası vardı. Tamirci, marangoz çırakları... Ben o sırada ufak ufak çiziktiriyorum ama yine bunların içindeyim. Beyoğlu'na çıkıyoruz. İlla kavgasız, olaysız dönmeyeceğiz. Karışmıyorum ama o ortamda bulunmak iyi geliyor. Yeni yeni erkekleşmeye başlamış bir grup bu. İşte 12 Eylül, sokağa çıkma yasağı var. Kahvede birisi dedi ki "Baba keraneye gidelim." Hafta sonu, herkes haftalığı almış. Bir baktık saat 11'i çeyrek geçiyor 12'de sokağa çıkma yasağı var, nasıl olacak. "Ulan koşarak gidelim, koşarak geliriz" dedik. Herkesin aklına yattı. Neyse gittik kerhaneye, herkes bir yere girdi. En son birisini bekliyoruz, o da çıktı, oradaki kadınlardan biri "Nereye gidiyorsunuz? Gidemezsiniz, saat 12'yi on geçiyor!" dedi. Kerhanede mahsur kaldık yani.

M.K.: O şuh kadınların hepsi, gece yarısından sonra anne oldular birden. Sobanın başına oturduk böyle, sabaha kadar. Makarna köfte yapıyorlar, darbe işlerini azalttı diye Kenan Evren'e hep küfür ediyorlardı, ellerine su döküyoruz, havlu tutuyoruz falan.

Eskiden Harddiskler Oda Kadardı

M.K.: Kız kardeşimiz de bizim gibiydi. O da İspanyol paça pantolonlar, elma topuk falan giyerdi. Ben hiç kız olarak görmedim onu. Tek hastalığı vardı; araba. Bana araba hastalığını zaten veren o. Kasımpaşa lisesine giderken arabaların camlarını silip, bu kaç yapıyor diye bakardı. Bana, "şoför ol gezelim" diyordu. Ben şoför oldum, o evlendi. Sonra da IBM operatörü oldu. İşyerine gittim, o zamanki bilgisayarlar dev gibi. O tek başına her şeyi yönetiyor. "Her şey bunun içinde kayıtlı" dedi, ama inanamıyorum. Şimdi küçük şeylerin içinde ya. O zaman gardırop gibi bilgisayarlar.

F.K.: O zaman harddiskler bir oda kadardı, valla.

H.K.: Mahallede çok acayip karşılıyorlardı kızı. "Üff Ali abinin kızı ay bi yem operatörü oldu!" Sonra evlendi, çocuğu oldu, bize benzemedi, kendi tablosunu çizdi.

Üçümüzü Reklamda Oynatsınlar

F.K.: Üçümüzde de şu oluyor. Birimizin başı sıkışsa, hani ikizlerde olur diyorlar ya, benim hep kalbim sıkışıyor. Arıyorum Meto ya tripte, ya bir şey olmuş, kötü hissediyor kendini. Yani çok sıkı aşk yaşıyoruz.

M.K.: Bu üçlüyü reklamlarda kullanmanın tam zamanıdır onu da belirtelim yani. Reklamcılara buradan söylemek gerekir ki, üçlü tıraş bıçağı çıkarsa bizi hemen oynatsınlar mesela. Üçlü diş fırçası, üçlü musluk...

H.K.: Üç kademeli çalışan ne varsa yani. Henüz onlar icat edilmedi de. Çay, şeker, kaşık üçlüsü mesela, bunların reklamında oynayabiliriz.

M.K: Akıllı bir reklam filmi yönetmenine Heredot'u, Meto'yu ve Fatih'i kullanacak bir reklam filmi öneriyoruz. Adam başı en az yirmişer bin dolar.(Meğerse azmış yirmi bin dolar. Onlar bize daha fazla önereceklermiş!)

Niye Sadece "Savaşa Hayır" Ya!

F.K.: Özellikle Meto'yla birlikte neler konuşuyoruz neler. Kafan açılıyor ya, sonra o kafayla Taksim'e çıkıyorsun. En entelektüel çevrenin takıldığı üç beş yer varsa ben hiç çıkmıyorum oralardan. Ama entelleri göreyim diye gitmiyorum. Gittiğim zaman mutlu oluyorum. Benim üzerimde bir enerji, bir bakış oluyor ve onlar fark ediyorlar bunu. Onların yaptığı muhabbetin çok dışında şeyler söylüyorum ben sürekli. O ciddilikten onları alıkoyuyorum. Diyorum, "Ne, böyle bir hayat olur mu ya, allah allah yüz milyon yıl böyle yaşanır mı, herkes cahil olsun yani! Tekerlekten 20 gün sonraya dönelim" diyorum. Çünkü zaten öyle yani. İstediğin kadar kıçını yırt, ne yaparsan yap.

M.K.: Ve hiçbir şey de değişmiyor. Al işte, binlerce entelektüelin yaşadığı yer Amerika savaş yapıyor yani.

F.K.: En akıllı hayvan insan ya! Nasıl kardeşim en akıllı ya! O zaman niye savaş çıkıyor ya! Bir de niye sadece "savaşa hayır"... Silaha hayır, silah tüccarlarına hayır, bütün o pis endüstriye hayır. Hepsi birbiriyle bağlantılı değil mi, yakana rozet takmakla olmuyor ki. Rozete de bir sürü para veriliyor. İnsan ömrü ne kadar. Bizim peder 63 yaşında öldü işte. Beni kimse tribe soksun istemiyorum, engellesin, durdursun istemiyorum. Susurluk'a gittim, orda yaşadım bir zaman. Hani pazara çıkıp da domatesin köyden gelenini arıyorsun ya lezzetli olur diye; oradaki insanlar da domates kadar lezzetli. Kafaları hiç karışmamış ya da az karışmış. Onlarla muhabbet etmek kayıtsız şartsız çok güzel. Oraların kötü bir elektriği yok.

Yetenekli Ama Disipline Edilemez

F.K.: Ben bir aralar Ferhan Şensoy'un tiyatro sınavına girmiştim. "Yetenekli ama disipline edilemez" demiş benim için, böyle duydum. Benim ruhum böyle ne yazık ki, benim için ne yazık ki değil de, hayat için, beni sevenler için... Ama ben böyle yaptığım zaman bir şey yapabiliyorum ancak.

H.K.: Yolda yürümek için bile disiplin lazım, yoksa düşersin. Fatih'in disipline edilemez oluşunun sebebi bizim içimizde en az dayak yiyen olması. Sopa dediğin şey bence çok mühim. Hani çocukları yatırıp da evire çevire ağzını burnunu kırma anlamında söylemiyorum ama, insan hayatının ufak dönemlerinde şiddetle karşılaşmayıp da, çok ileri dönem karşılaştığında eşekten düşmüş karpuza döner. Mahalle yaşantısının içinde yaşanmış olan şiddet senin daha sonra hayatta tutunabilmeni sağlayan bir şey. Bunu ne kadar fazla yaşamışsan kendini o kadar dik tutabiliyorsun, o kadar disipline edebiliyorsun... Zaten bunları fiziksel anlamda söylemiyorum. Ruhsal ve her anlamda şiddetle karşılaştığın oranda o şiddete karşı koyabilme yeteneğini de geliştirmiş oluyorsun.

M.K.: Şiddet sadece silahla, tokatla, bıçakla olan bir şey değil yani. Kimi zaman şiddet bir bakış oluyor, bir figür oluyor bazen. Sessiz bir ortamda kapıyı hızla kapatırsın, nesneyle oynarsın, herkesin kafasında büyük paranoyalar oluşur mesela. Hayatımızda karşımıza çıkan her şey iyisiyle kötüsüyle bir eğitimdir. Yetenek olmadan hiç bir şey olmuyor. Yeteneğin disiplinle bire bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Fatih çıkıp da karikatür yaparken işin belli bir noktasında bırakıp gitmiyor. Ben yazı yazıyorum; diyelim yüz kırk sayfa yazdım, aman bitireyim, burada son yazayım, böyle bir şey olmaz. Beş senede Ağır Roman'ı, iki buçuk senede Fındık Sekiz'i yazdım. İstesem bunların hepsini altı ayda da yazabilirdim.

F.K.: Benim söylediğim de böyle bir şey. Farkında olmadan yaşam pişiriyor insanı, piştiğin zaman sofraya konuyorsun. Her şeyin bir zamanı var diyorlar ya, ben buna inanıyorum.

"Üç İki Bir Fatih Kayıtta!"

F.K.: "Hey Dergisi'ne bir arkadaşım fotoğrafımı yollamış, birinci seçildim" muhabbeti vardır ya; benim bu dizi film işi de ona benziyor. Ben Kuzguncuk'ta gösteri yapıyordum. Bir de yakışıklı bir fotoğrafım vardı, eskiden çektirdiğim. Taksim'de birkaç yerde asılıydı. Barış Pirhasan, senarist kızlar bir kafede oturmuşlar, Celal karakterini bulamadık diye konuşurlarken bir bakmışlar benim yakışıklı fotoğrafım. Aynı öyle olmuş. Başladım işte ve olmadı tabii. Çünkü benim hiç bilmediğim bir ortam. Zerda olsun veya Uzay Yolu olsun. Belki Uzay Yolu'na gitsem oradan da kovulurdum. Onlar kovuldu falan demiyorlar, Celal'in Türkiye turuna çıktığını söylüyorlar, kendi kafalarına göre beni öldürmediler senaryoda ama ben onlara da kızmıyorum. Ben öyle bir hayatı bilmiyordum. Oyunculuk nedir? Nasıl yaşarlar? Hep sette kameranın önündesin "üç iki bir kayıt!" deniliyor. Ben İstanbul'a döndüğüm zaman anladım, meğer "üç iki bir kayıt!" her zaman, her yerde geçerli olan bir şeymiş, o alem hep kayıttaymış! Ben kayıtta olmadığım için olmadı. Zaten ben "Taş Bey" olabilir miyim ya! Neyse, yetmiş gün Gaziantep'te kaldım, şunu söyleyeyim; çok yaradı bana orası. Orada sanki Hamburg'ta Telefunken film fabrikasında çalışıyor gibi oldum. Her gün ağlıyorum, millete telefon ediyorum. Otelden ayrılırken en büyük oyuncuların ekstra masrafı 60 milyon; benim masrafım 800 küsur milyon. Bu hayat yıldıramaz beni; kin duyarak söylemiyorum bunu. Bu hayatın karşıma çıkardığı ve insanı tribe sokacakmış gibi duran üç kağıtlar, şöhretler... İnsanların birbirine sarılması, birbirinden "yalnız değilsin" enerjisini alması kadar güzel bir şey yok.

M.K.: Benim gibi bir edebiyatçı var mı? Yazdığım şeyden okuyucu memnun, ben memnunum. Bu zoraki bir ilişki değil zaten. Bir oyun oynanacaksa sen de memnun olacaksın, karşındaki de. Bunlar olurken kendimi loto ya da şans topu oynarken buluyorum. Hayatı idame edebilmek için. Tam bir lirasız kalıyorum, lotoda beşi buluyorum. Hayat bir taraftan besliyor yani. On yedi yaşındayız, Hasan'la lunaparka gittik ama cepte bir lira paramız yok. Radar gelmiş, Alice'in Etekleri gelmiş, hiçbirine binemiyoruz. Hayatımın belki en büyük üzüntülerden biri o. Bir alet var, parayı bırakıyorsun, on misli, iki yüz elli misli gibi katlıyor. Son iki buçuk lirayı oraya bıraktık biz. Yalnız oradaki adamlar İtalyan mafyasından bile korkunç insanlar. Para yuvarlandı gitti, tam iki yüz elli mislinin üzerine oturdu. İki yüz elli tane iki buçuk lira. Vermeyebilirlerdi de. İkimiz de çocuğuz. Çuvalla bozuk parayı aldık, ne kadar seviniyoruz. Makarna falan aldık, olimpos gazozları aldık, sinemaya gittik, çılgınlar gibi...

M.K.: Şunu da söyleyeyim ki, Kültür Bakanlığına, savcılara buradan bir çağrı olsun. Ben Ağır Roman adlı kitabın yazarıyım, senaryosunu da ben yazdım. Bana telif ücretimi vermedikleri için mahkemeye verdim ben bu insanları. Mustafa Altıoklar, Müjde Ar, Özen Filmin sahibi, Sabahattin Çetin... Sonuç şu oldu "Eser ve senaryo size ait değil." Halbuki orijinalleri elimde olmasına rağmen. Daha sonra konuştuğum savcılar, hakimler bana şunu söylediler. Alein Delon'un filminde de geçen bir diyalog, "Kanunlar zenginler için yapılmıştır Metin bey". Bu filmin üzerinden bir trilyonun üzerinde para kazandılar; ışıkçısı, kameramanı, yayıncısı, reklam ve halkla ilişkileri... Sırf ben o eseri yazdığım için. Ben kendi eserimden hiç para kazanamadım. Herkesin gözü önünde olan işten hakkımı alamıyorum. Hakkımı alsam oturacağım kafamdaki diğer kitap projesini hayat geçireceğim. Rahat bir ortam olsa olgunlaşmış projemi uygulayacağım.

Beyoğlu'nda, minicik bir tezgahın başında Ali Bey. Tiril tiril beyaz gömlekli, kibar, güler yüzlü. 67 yaşında, 6 çocuk, 7 torun sahibi. Maraş'ta iflas ederek milyarlarca lira borcuyla İstanbul'a gelen Ali Bey hikayesini Fügen Yıldırım'a anlattı.

İçli İçli Köfteci

1988 Ağustos'ta İstanbul'a geldik. Bir otele yerleştik. Tam üç buçuk ay otelden çıkamadık. Bir çocukluk arkadaşımın adresi elime geçti. Hanıma, 'onu bulup, sırrımızı ona verelim' dedim. Gaziosmanpaşa'da oturuyor. Onun ustabaşısının bir odası varmış. Soğuk bir gün, kar yağıyor, gittik odaya bakmaya. Çok pis bir odaydı. Afedersiniz leş gibi. Benim hanım odayı görünce bayıldı. Ben bir hayli uğraştım, ayıltamadım onu. Ağlamaya başladım. Hiç paramız da yok cebimizde. Şaşırdım! O sırada hanım ayıldı. Dedi ki; 'Ali, ölürsek de Maraş'ta ölelim, gidelim buradan!' Ben, 'biraz daha sabret inşallah düzelir' dedim. Kalktık, oraları temizledik. Zaten mezar gibi bir oda. Bir battaniye mi, yorgan mı ne getirdiler. Bir de kanepeleri vardı. O kanepenin üzerinde kaldık.

Sırrımızı kimselere söylemedik. Bizim arkadaşlar iş yeri arıyorlar. Bize 500 metre karelik dükkanlar buluyorlar. Gidip bakıyoruz, bir bahane bulup geri geliyoruz. Battık desek, bize kimse yüz vermeyecek, tutunamayacağız. Ben kaçmadım, rahatlıkla çıktım Maraş'tan. Biz buraya göçmen gibi geldik. Gelince, ilk iş faizli borç aldım, Maraş'a olan borçları kapattım. Buraya borçlandım, kimse arkamızdan laf söylemesin diye... Hep faizden arttı borçlar. Borç 100 milyarı geçti... Ama soranlara, 5-6 milyar diyordum.

Benim hanım, "İçli köfte yapsam satar mısın?' dedi. "Satarım" dedim. O kadar borcu nasıl ödeyeceğiz? Götürdüm kahvenin birisine ama, o kahveye girişim çok zor oldu. Sigara dumanı suratıma vurunca, kahve zindana döndü. Üzerimde palto vardı. Ter, paltodan dışarı vurmuş. Yani orda bayağı eziklik hissettim. Adamlar anlamışlar, hemen yanıma geldiler, "Ne satıyorsun" dediler? Kendimi tutamadım, ağladım. O anda hepsini aldılar, daha da istediler.

Kazandığımız ilk parayla Topkapı'ya, eskicilere gittik. Yatak filan almak için. Üstümüze örtecek bir şey yok. Hava çok soğuk. En kötü, en pis şeylere bakıyoruz. Birkaç parça aldık. Satıcı, "Afedersiniz ne yapacaksınız bunları?' dedi. "Kullanacağız" dedim ama ben yine ağladım. Utanıyorum! Adam onları aldı elimizden, bize yenilerini verdi. "Parasını getirirseniz alırım, getirmezseniz de helal olsun" dedi. Meğer o da İstanbul'a geldiğinde bizim gibiymiş. Bir de araba ayarladı. Sonunda yatacak bir yerimiz oldu. Biraz para kazanınca adamın parasını verdik.

Gaziosman Paşa halkı çok destek oldu. Bir yere toplu ödemem olduğunda borç alıyordum. Sonra kazanıp iade ediyordum. Böyle böyle ödedim borçlarımı. İki sene sonra Beyoğlu'na geldim. Ama ne yaptım yaptım, vericem dediğim parayı o gün götürüp verdim. Bu sene rahatım. Bir yıldır kimseden para istemiyorum maşallah. Her gün öğleden sonra Beyoğlu'ndayım. Köfte bitecek gibi olunca, eve hemen telefon ediyorum, kızartıp, sıcak sıcak getiriyorlar. Gece haliyle üşüyorum tabii. Ama beyaz gömleğin üstüne palto giymem! Müşteriye karşı saygısızlık olur.

Borçları tamamlamak üzereyiz. Allah şöyle iki üç yıl ömür verirse... Kazanıp, Maraş'tan bir ev alırım, sonra Maraş'a dönerim. Çocuklarımı başıma toplarım hepsiyle beraber bir iş kurarım. Kaldığımız yerden devam ederiz.

KÖFTELERİ YAPAN FATMA HANIM ANLATIYOR:

- Kendi işim olduğu için yapmaktan hiç sıkılmadım, eve yabancı birini sokmak istemiyorum. Yoruldukça isyan ettim. Kazanılan paraya bakıyorsun, bir faydası yok. Ev yok, bark yok. Ama hep çalıştım, yoksa aç kalacağız. Bir Pazar çalışmazsak açık veriyoruz. Günlük çalışıyoruz, günlük ödüyoruz. Hiç birikimimiz olmadı. Günde yüze yakın yapıyorum. Cumartesi Pazar günleri 200 tane. İlk küçük tüpün üstünde yapıyordum, kap kacak yoktu. Et kağıtlarını serip, üzerinde yapıyordum köfteleri. Ufak bir tencerede beşer beşer kızartıyordum. Kimi yanıyor, kimi hamur oluyordu. Ağlıyordum. Bulgur ziyan oluyor, yağ gidiyordu. Sattıkça ihtiyaçlarımızı aldık. Böyle üç oğlumuzun düğününü yaptık.

Akşamsefası

Lilith Kadınlar - Gülizar

MERAL ONAT

Oto hırsızlığından tam yedi kez hapse girmiş Süleyman. Sokaklarda yaşamak zorunda. Bu yüzden durmadan içeri girmenin yollarını arıyor. İki kere intihara teşebbüs etmiş ve hep kendinde buluyor suçu...

Anamın Hakkını Ödeyemem

OKTAY ÇETİNKAYA

Foto: Tolga Sezgin

Süleyman cezaevinden yeni çıktın, niçin cezaevine girdin?

- Oto hırsızlığından.

Neden otomobil çaldın?

- Soğuktu havalar. Evle aram açıktı. Almıyorlardı eve. O yüzden çareyi cezaevine girmekte aradım.

Şoförlüğe hevesin var herhalde, yoksa cezaevine girmenin başka yolları da var.

- Oto yıkamada çalışırken ustam şoförlük öğretti. Ondan beri heveslendim. Yukarda Allah var, yalan söylemeye gerek yok. Adam bırakıyordu arabayı ben bir tur atıyordum mahallede.

Oto yıkamada ne zaman çalıştın?

- 97'de.

Cezaevine seni ziyarete gelen oluyor muydu?

- Gelenim gidenim olmuyordu. Bir defa Şeker Bayramı'nda açık görüş vardı, üvey kardeşim Ali geldi.

Kaç kere cezaevine girdin sen?

- Bu yedinci.

Yedisinde de otomobil çalmaktan mı?

- Evet.

Hep aynı cezaevine mi girdin?

- Bu sonuncusunda para cezam vardı 180 milyon lira, özel tipte 4 gün yattım. Hiçbir suçum olmadığını adım gibi biliyordum. Kalemde bir bayan vardı, "Bu ceza," dedi "hemen ödenmesi gerekiyor". "Ben," dedim, "hemen ödeyemem."

Senin sokak çocuğu olduğunu bilmiyorlar mıydı?

- Polis zaten benim halimi biliyor, bana bir destek vermediler. "Bana bir müddet tanıyın" dedim, "ödemem" demedim, "öderim" dedim. "Ya para!" dediler, "Ya cezaevi!" Ben korktum, çok yatarım diye bir mevzu çıktı. "Abi" dedim, "ne Bayrampaşası, ben artık ceza yatmak istemiyorum, bunaldım" falan dedim, tövbe etmek istiyorum dedim. Süleyman dedi, dosyayı gösterdi, şu tarihte giricen şu tarihte çıkıcan. Özel Tip'e gittim 17'sinde girdim 21'inde çıktım.

Sokak Çocukları Derneği'nden arayıp soran olmadı mı?

- Haberleri vardı ama sormadılar.

Çıkınca ne yapmayı düşünüyordun?

- Bir işe girerim, aileme giderim yalvarır yakarırım, düzelirim, bir daha yapmam, kendimi düzeltirim, bir işe girerim diye düşünüyordum. Askerliğimi yaptım. Evlenir barklanır çoluk çocuğa karışırım, ben de insan gibi yaşardım.

İçeri girince yaptığından pişmanlık duyuyor muydun?

- Çok duyuyordum, ağlıyordum bile, kendime isyan ediyordum.

Madem pişman oluyorsun neden aynı şeyi yapıyorsun?

- Kullanmış olduğum alkol beni bu vaziyete sokuyordu, içki yüzünden. İçerde namazımı da kıldım orucumu da tuttum.

Annen baban sağ mı?

- Babamı 99'da kaybettim. Bir öz babam var, o da kabullenemiyor beni. Üvey babamı kaybettim ama ben onu öz babam gibi seviyordum.

Annenle aran nasıl?

- Annemle aram çok iyi şu an, sinir pozisyonları var biraz. Bakırköy'de yattı, çok sinirli yani kendini tutamıyor. O yüzden ona saygı duyuyorum.

Sokağa düşmenin sebebi nedir? Hata kimde?

- Kendimde buluyorum.

Bir kaç defa intihara teşebbüs ettin, neden?

- İki kere oldu. Çıktım bağırdım ettim eyledim; memurlar geldi beni indirdi. İlk intiharımda bilerek kendimi attım; Allah'ın istemediği bir şeyi yaptım. Mis Sokak'ta 4. kattan attım kendimi. Ayağım kırıldı. Askerliğim geldi, İzmir'e gittim, ayağımda sorun oldu, çürük raporu verdiler beni tedavi etmediler, kimse elimden tutmadı benim. Bir de bunalıma girip yaptım. Şu an iki ayağımın üzerinde olduğumdan Allah'ıma şükür ediyorum, anamın hakkını da ödeyemem, altımı temizledi, bana baktı. Yine rahat durmadım, affedersin kıçıma rahatlık battı, kaçtım.

Mis sokakta intihara kalkışan bir tinerci çocuğu kurtarmıştın...

- Yanıma polisler geldi "Süleyman örümcek gibi adamsın" dediler, "İki dakkada tırmanıp bize yardımcı olur musun?". Ben de çıktım yardımcı oldum, yanına ulaştım, kafamda kıyaktı, tuttum bunu, nasıl aşağı indirebilirim dedim itfaiyeyi çağırdılar. Sedyeye koydular onu, ilkyardım hastanesinde kendine getirdiler, bana dua etti.

Sen de daha sonra inememişsin...

- Ben atlamadım. Branda açtılar, "Olmaz," dedim "Ben sarhoşum." Ben daha önce intihar ederken branda açıyorlardı "atla" diyorlardı, "yok" diyordum, "ben korkarım."

Kaç yıldır sokaklarda yaşıyorsun?

- 12 - 13 yaşından beri sokaklardayım.

İlk sokağa düştüğünde nerede yattın?

- Kadıköy'de, Bostancı'da

İlk günü hatırlıyor musun?

- Hatırlamıyorum, ben evden hep kaçardım.

Neden kaçıyordun?

- Anadol'ları çok seviyordum, kamyonetlere asılıyordum.

Okula gittin mi sen hiç?

- İlkokul ikiden ayrıldım.

Hep Mis Sokak'tasın, neden?

- İnsanın illâ alışmış olduğu bir yer vardır. Oranın insanlarına alıştım çevresine alıştım, bana iyi davranıyorlar.

Cezaevinden yeni çıktın; hayatında ne gibi değişiklikler istiyorsun?

- Şimdi ailemle görüşüyorum. Akşamdan akşama evimde kalıyorum, ama bunalımdayım. Hareketlerim çocuk gibi, güler yüzlüyüm ama dışındaki kabuğu söküp atarsın içindeki yarayı kimse atamaz. Ben kendimi artık düzeltiyorum, çalışmak istiyorum. Allah kimseyi cezaevine düşürmesin, yatağa düşürmesin, savaş isteyen insanlara da Allah akıl fikir versin başka diyecek bir şeyim yok.

Akşamsefası

ekşioğlu esşekler

Tarihi Gerçekler Dizisi: Osmanlı'da İnternet

(Bölüm I)

Osmanlı İmparatorluğu'nun en büyük sorunu teknolojiyi her zaman geriden takip etmiş olmasıydı. Lise ders kitaplarında matbaa, yelkensiz araba, patatesle çalışan saat gibi örneklerle hatırlanan bu husus, kimi zaman bağnazlığa kimi zaman ise büyük bir yanlış anlaşılmaya bağlandı. Oysa ki Osmanlılar'ın teknolojiyi yıllarca geriden takip etmesinin tek sebebi Hicri Takvim kullanıyor olması idi. Keza Amerika 1969'da Ay'a çıkarken Osmanlı topraklarında takvimler 1389 Rebiülevveli gösteriyordu ve o sırada tahttaki hükümdarın aklında Ay'a gitmekten ziyade **"Gökyüzündeki şey ne, bu güneş mi?"** sorusu bulunuyordu. Haliyle Internet de Osmanlı İmparatorluğu'na matbaa gibi yüzlerce yıl sonra girdi. İlk olarak Evliya Çelebi'nin Viyana ziyaretinde gördükleri hakkında yazdığı **"Kimse Okumazsa Ben Okurum"** isimli eserinin bugün bulunan kopyalarında ilk Internet Cafe'lerin kabaca tasvirlerine rastlanabilmektedir. Bu bilgilerin bugün açığa çıkıyor olmasının sebebi olarak bilim adamları söz konusu eserin daha ilk defa okunuyor olmasını göstermektedirler. Eserden çıkarılabildiği kadarıyla elçilerin yabancı ülkelere yaptıkları seyahatlerden getirdikleri mektupların içinde geçen **"Bu mektubu lütfen tanıdığınız herkese yollayın. Eğer 5000 kişiye ulaşırsa Avrupa teslim olacak"** veya **"Aşağıdaki hikaye tamamen gerçektir"** türü ibareler Osmanlı'nın o dönem Internet'le en azından e-mail *-o dönem el-mail (mail olan) deniyordu-* tarafından haşır neşir olduğunu gösteriyor. Gelecek bölümlerde Web sayfalarının Osmanlılar'da kullanımı ve tarihteki ilk hacker'lardan bahsedeceğiz.
(bkz: belgeselin 15 kere bölünmesi)

ssg

barış elçisi:

anlaşmazlığı, gıptası olan iki veya daha fazla ülke arasında, "barış elçisi" tam olarak nerede ortaya çıkar bakalım; misal bir fitbolcu olsun toygar, elimize de a ve b diye iki ülke versinler:

şimdi toygar top oynamak için, a ülkesine gitse, **"bu ülkede ne işin var lan senin allahsız"** diye toygar'a çökerler; toygar kendi ülkesine geri dönse (b), **"düşmanımızın yanına gittin, orda haltlar yedin, niye geri geldin"** diye toygar'a yine çökerler...

toygar'a kimse çökmesin diye bu safhada ona cin kişilerce "barış elçisi" sıfatı takılır, örneğin bir **"hain revivo"** bugün barış elçisidir.

cyrano

DENİZ DURUKAN » dendur66@ hotmail.com

Hayvan 04 / 07 Mart 2003

Maksimum Asrın

Asrın'ı yıllar önce bir trash grubunda, o zamanlar çok sert müzik yapan Athena ile birlikteyken tanımıştık. Sonra tanınmasını, bir anlamda popülerleşmesini sağlayan Af grubu macerası başladı. Barış Manço'nun ölümünden sonra, müzik çalışmalarını Kurtalan Ekspres'le sürdüren Asrın, şimdi de ikinci solo çalışması "Maksimum Asrın"la karşımıza çıkmaya hazırlanıyor. Prodüktörlüğünü Seyhan Soylu (Sisi)'nun yaptığı albüm henüz piyasaya çıkmadan, Asrın'la konuştum. Söyleşinin sonuna doğru Sisi de muhabbete katıldı.

Gittikçe rock'tan uzaklaştın, bir türlü kendini bir yere oturtamadın. Neden?

- Athena'da çalarken hayatımın en önemli kararlarını vermek zorunda kaldım. O yıllarda düğün salonlarında çalıyordum. İnsanların hangi şarkılardan daha çok hoşlandıklarını, hangi şarkılarla eğlendiklerini, oynadıklarını rahatlıkla takip edebiliyordum. Ama asıl grubum Af oldu. Raks gibi bir firmayı rock müziğine ikna etmek zordu. Bunu başardık, ama Türkiye'deki grupları demokrasiyle yürütmek çok zor. Af da yürümedi.

Neden?

- Af grubunun lokomotifi bendim. İnsanlar konserlere Af için değil, Asrın için gelmeye başlamıştı. Bu durum grubun tadını kaçırdı. Ben de ayrılık kararımı açıkladım. Sonra Universal'le anlaşıp ilk solo çalışmamı yaptım. Ama deprem ve ekonomik kriz yüzünden, hazırladığım iki klibi de çöpe attık. Bu albüm ticari bir yıkım oldu. Öte yandan, Barış Manço'nun doğal mirasından solistlik teklifi geldi. Bunu bir misyon olarak gördüm. Kurtalan Ekspres'in bana çalması ruhumu okşadı. İşin özü, müzik tarzım pek değişmedi. Hep bu çizgideydim. Kurtalan Ekspres'le yaşadığım iki yıllık beraberlikte, onları kendi çizgime çektim. Sonuçta ben çalıştığım insanlara imzamı atarım. O konuda dominantım.

Bu son çalışmanda rock'ın yanı sıra pop, arabesk, oryantal temalar ağır basıyor.

- Eskiden batı aranjmanları, akorları ve müzikal kalıplarıyla yaptığımız işleri, yine onlara pazarlamaya çalışırdık. İşin özü bu. Anadolu rock diye bir tanıma katılmıyorum. O zaman Pir Sultan Abdal'ın, Yunus Emre'nin arkasına sığınıp bağlama çalabilirsin. Peki Edirne'de yaşayan, zurna çalan, ya da Ege'de zeybek oynayan adam ne olacak? Bu ülkenin kendine has müziği var. Benim yaptığım da o müziğin aynası. Tabii ki içinde pop da olacak, zurna da, arabesk de, oryantal de. Bence bu ülkenin rock müziği budur.

Anadolu rock terimine karşısın ama, şarkılarına o tarz yansımış.

- Ama Edirne'nin havası da, pop rock da var benim şarkılarımda. Eminem'in "I'am Sorry Mama" adlı şarkısında ses mühendisliği yapan adam; " Biz bu şarkıda, Eminem'in çocukluğunda yaşadığı sorunlu hayatın hüznünü yansıtabilmek için, beyinde hüzün duygularını uyandıran frekansta sesler kullandık" diyor. Oysa bu sesler, hüzün bizim kullandığımız enstrümanlarda, bağlamada, yaylı tamburda zaten var. Bunların hepsi Anadolu'da var. Af'la başlayan maceranın arkasından bir sürü insan geldi, sapmalar da oldu tabii. Ticari işler yapıldı, "Arabik Fahişe" gibi şarkılar çıktı ortaya. Ama Haluk Levent'e, Kıraç'a kapı açan bir endüstri de oluştu.

Ferit'le sen Af'ın önemli iki adamıydınız. Af'tan ayrıldıktan sonra, senin popülariten devam etti. Ferit ise pek ortaya çıkamadı. Sanırım bunda fiziksel özelliklerinin de etkisi oldu. Müzikte önemli mi bu?

- Af grubundayken en az benim kadar Ferit'in de hayranı vardı. Af'ın hatası şuydu; herkes Asrın'ı oynamak istedi. Ben şimdi beden dili olarak Arif Sağ'ı oynayabilir miyim? O bir idoldür, ama onu oynayamam. Kızancıklar'la gelen başarıdan sonra, ilk altı ayda yaptığım hatalara, yani karşı cinsten gelen hiçbir teklifi reddetmeden, çalışmadan ve paraşütle gelen başarının üstüne yatmaya devam edebilirdim, ama yapmadım.

Bu bütünlükte seksapalite nerede duruyor? Sen bunu Af'tayken çok kullandın, gömleğinin önünü açıp...

- Kızancıklar klibi çekilirken, bütün samimiyetimle söylüyorum, imaj çalışması yapmadım. Hatta yüzümde makyaj bile yoktu. O dönem, çocukları süsleyip püsleyip medyanın önüne atıyorlar, bunun adına da rock diyorlar diye Moğollar ayağa kalktı. Sizlerin baba olarak kabul ettiği, benim etmediğim biri, ona baba demeyi kabul etmedim diye dava bile açtı bana ya, üstelik kazandı. İşin özü seksapalite dediğin şey, benim doğal halim. Özellikle yapılmış bir şey değil.

Şehrazat'tan söz edelim. Bir zamanlar onunla beraberdin. Albüm çıkarabilmek için birlikte olduğun söylendi. Öyle mi?

- O benim hayatıma girmeden önce firmayla sözleşmemi imzalamıştım. Beraberliğimizin bitişi ise, albüm çıkmadan bir ay önceydi. Albüm için beraber olsaydım, aptal mıyım, bir ay daha dişimi sıkardım. Ayrıca, Raks'la anlaşmıştım. Onun Raks üzerinde yaptırımı yoktu. Daha önce yaptığı üç albüm de satmamıştı. Kim kimi kullanmış, bunu düşünmek gerek. Benden önceki albümü 43 bin, benden sonraki 330 bin sattı.

- **Sisi:** Asrın bir takım sorunlar yaşıyordu, Şehrazat'tan bir anne, dost şefkati gördü. Üstelik daha 21 yaşındaydı. İnsanın olgun kadınlardan öğreneceği şeyler de var.

Peki şimdi olgunlaştı mı?

- **Sisi:** Hamdı, şimdi oldu. Şehrazat'tan hep sevgiyle bahseder. Müzikal olarak değil ama, hayat hakkında çok şey öğrendi Şehrazat'tan. Çok birikimli bir kadın. Ve Asrın da pişmanlık duymadı bu ilişkiden.

POPÜLER ANSİKLOPEDİ

Türk Popu'nun en renkli gruplarından biri olan isimlerden oluşmaktaydı: Turgut Akyüz, Ülkü fat Eke kardeşler. Grup, müzik yaşamının henüz de gelen yüzlerce teklifin hiçbirini kabul etmeyere lar" ile büyük bir başarı elde ettiler. Bu plağı tak hem de kalabalık kadrolarının desteği ile sahnel hemen başında, ünlerinin doruğunda iken (Adap üç elemanı (Behzat Kutlubağ ve Eke kardeşler) medi. Bir süre sonra, grubun her zaman "vitrin"i catepe'nin firması 1 Numarası'ya geçtiler ve bir ülkemizde çok sevilmekle kalmadı aynı zamanc dışında listelere girebilen ilk şarkılarından biri oln lerce kişi bulunmakta ve bu dilek yakın bir zama

Çeyiz Sandığı

1988'de kurulup, 1994'te dağılan **Volvox** Türkiye'nin önemli kadın gruplarından biriydi. Soldan sağa: **Gül Ağırca** *(Davul)*, **Ebru Bank** *(Bas)*, **Şebnem Ferah** *(Vokal-Gitar)*, **Duygu Karpuz** *(Gitar)*.

Özlü Sözler

Beyoğlu'nda simit yiyerek geziyorum, kimse de üzerime saldırmıyor.
(Nil Karaibrahimgil)

Her şeyi reddetmek de doğru değil.
(Rashit)

Kırıtarak yürüdüğüm zaman Marlin Monre'yi bile bozarım.
(Seyyal Taner)

Uyandığım zaman, uyuduğum günlere ihanet ediyorum.
Vega (Deniz Özbey)

Akşamsefası

Kara Kutu

İlerleyelim Bayanlar

Hatta sıkışalım şöyle hınca hınç önlere doğru. "Yerimiz mi dar" demeden, zıplamak lazım! Her alanda olduğu gibi müzikte de buna ihtiyacımız var. İşin açıkçası, ne kadarız diye düşünüp saymaya kalktığımda, pop için demiyorum ama, rock ya da alternatif müzikler söz konusu olduğunda çok azız. Onların çoğu da sesini kullanmayı tercih ediyor. İster pop'ta, ister rock müzikte kaç tane davulcu, gitarist, klavyeci hatta saksofoncu kadın var ki? Bu cesaretsizlik mi, toplum baskısı mı, yoksa kadının kendi kendine biçtiği değer mi? En kötüsü de, işe gitarla veya herhangi bir enstrümanla başlayan kadınlar, sonra vokale geçiyor, o enstrümanları da kliplerde veya fotoğraf çekimlerinde aksesuar olarak kullanmayı tercih ediyorlar. "Aslında ben şarkı söylüyorum, ama bunu da çalmayı biliyorum" der gibiler. Şarkı söyleyenlere bir sözüm yok, elbette iyi yorumculara ihtiyacımız var, ama bu işe heves edip sonra bırakanlara, bu konuda cesaretsiz davrananlara ya da yetenekleri olduğu halde onu görmezden gelenlere üzülüyorum.

Aslında derdim kadın dayanışması falan değil, sadece renkliliğe ihtiyacımız var. Bu işi hobi olarak değil, meslek olarak gören mesela baterist bir bayan çıksa, şöyle gümbür gümbür çalsa fena mı olur? Tıpkı **Şehnaz** bu işi bırakmadan önce çaldığı gibi. Gerçi şimdilerde **Ankaralı Baterist Canan Aykent** var, ama ne kadar sürer bilinmez. Yıllardır bu işe gönül veren, bir dönem **Bulutsuzluk Özlemi**'nde bas gitar - şimdilerde **Babazula**'da- çalan **Oya Erkaya, Şebnem Ferah**'ın kadrosunda çalan **Buket Doran** gibi... Çok şey mi istiyorum?

naimdilmener@yahoo.com « NAİM DİLMENER

Asya - Avrupa

Asıl adı: Tülay Saygın. Müziğe çok küçük yaşlarda gönül veriyor. Eskişehir Halk Eğitim Merkezi'nde yıllarca süren çalışmalardan sonra, Milliyet'in "Liselerarası Hafif Batı Müziği Yarışması"na öğrencisi olduğu lisenin orkestrası ile birlikte katılıyor. Bu yarışma, genç şarkıcıya, geleceğini müzik üzerine kurabileceğinin ilk işaretini veriyor. Eskişehir'den Ankara'ya taşınıyor, burada tesadüfi bir şekilde Nilüfer ile tanışıyor. Nilüfer, genç şarkıcının ses rengini çok beğeniyor ama birlikte çalışabilmek için İstanbul'a yerleşmesinin şart olduğunu söylüyor. Hiç korkmadan Ankara'dan ayrılıp İstanbul'a geliyor. Nilüfer'in vokalisti olmakla kalmıyor, şansını Beyaz Güvercin ve Eurovision gibi yarışmalarda deniyor. 1990 yılının Eurovision elemelerinde; İzel, Candan Erçetin, Sibel Tüzün ve Sertab Erener gibi rakipler arasında Selmi Andak'ın "Zamanda Gezinti" adlı şarkısını seslendiriyor. Dişe dokunur bir sonuç elde edemiyor ama zaten "pop" patlamak üzeredir ve Tülay Saygın da bunu görenlerden biridir.

İlk albümü için birkaç yıl daha beklemek zorundadır. Arkasında şarkı söyleniyor olan star, acele etmemek gerektiğini tekrarlayıp durmaktadır. "Her şeyin bir zamanı var, iyice hazırlanmadan olmaz" diyen Nilüfer haklı çıkar. Onlarca yeni ismin cirit atmaya başladığı piyasada sivrilebilmek için ortalamanın üstünde bir şeyler yapmak gerekmektedir. "Asya" adı verilmiş ilk albüm için çok zaman harcanmış, çok ter dökülmüştür. Ama Nilüfer, albümü piyasaya vermeden önce "Tülay Saygın" isminin değişmesini istemektedir. "Tülay" ismi ("İkimiz Bir Fidanız") Tülay Özer ile bütünleşmiştir ve kimsenin ikinci bir "Tülay" ismini ezberlemeye takati yoktur. Bir sürü isim bulunur, kafalarda evrilir – çevrilir ve sonuçta "Asya"da karar kılınır. Artık her şey hazırdır, piyasaya girmenin zamanı gelmiştir. Piyasa da mahşer yeri gibidir. Burak Kut ve Suat Suna yeni ses vermişlerin arasından sıyrılıp öne geçmiştir bile. "İzel – Çelik – Ercan" projesine son verip bir başına kalmış olan Çelik de sıyrılmışlardandır. Üstelik, Tarkan'ın "Aacayipsin" fırtınası da yaklaşmaktadır. Ama bütün bunlara rağmen, Asya, sesinin ve şarkılarının yardımı ile kolaylıkla sivrilecek ve kendini sevdirecektir.

Şarkıcının, artık ünlü olduğuna dair ilk işaret çarşı – pazarda verilir. Asya'nın, Açık Radyo'da yayınlanan "Dünya Dönüyor" adlı programda anlattığına göre; "Vurulmuşum sana, yüreğim bin parça, ben deli divane, peşinde bir pervane" şarkısının radyoların gözdesi olduğu o günlerde sokaklarda dolaşmaktayken hemen tanınmış, hatta halkımızın bir bölümü, şarkıcımızı tanıdıklarını "Asya – Avrupa" şeklinde sloganlar atarak belli etmişlerdir. Neyseki, bu slogan uzun vadede kalıcı olmamış ve Asya'yı "Eyvah, yanlış bir isim mi seçtim" gibi muhasebelere sürüklememiştir.

1996 yılında ikinci, 1999 yılında da üçüncü albümünü yapar. Her albümle birlikte müziğin ritmi de yükselmiştir. Bu yıl da dördüncü albümünü yapar genç şarkıcı. Yaşar Plak'tan ayrılmış ve Sony'e geçmiştir şimdi. "Dönmem Yolumdan" adlı albümün en dikkat çeken özelliği durmuş oturmuşluğudur. Bir de Asya'nın yaratıcı yanı... Şarkıların büyük kısmı Asya'nın yüreğinden – kaleminden çıkmadır. Yıllar boşuna geçirilmemiş, biriktirilmiş ve zamanı gelince de biz dinleyicilere sunulmuştur.

90'lı dalga bize çok fazla "tek tip" şarkıcı ve şarkı sundu. Ama hep de öyle olmadı. Az da olsa, sahici şeyler de ulaştı bize. Asya da bunların başında geliyor.

Beyaz'ın "B"si (ya da, Kelebeklerin "K"sı)

yaz Kelebekler, 1964 yılında kuruldu. Oldukça kalabalık bir kadrodan oluşan grup şu st (solist), Bülent Ortaç, Ercüment Ateş, Ender Akcan, Behzat Kutlubağ, Altan ve Rı- yıllarında, dönemin önemli firmalarından Atlas ile anlaştı ve en popüler dönemlerinuzun yıllar aynı firmada kaldı. Daha ilk plaklarından biri olan "Bütün Aşklar Tatlı Başeden "Yapma Bu Nazı" ile de ünlerini sağlamlaştırdılar. Hem çok sık plak yaparak, de sıra dışı show'lar yaparak ülkenin en önemli gruplarından biri oldular. 1970 yılının n'nda bir konsere gitmekteyken) çok ciddi bir trafik kazası geçirdiler ve grubun tam kazada hayatını kaybetti. Bu kaza sonrası, grup, hiçbir zaman eski günlerine dönemuş olan solist Ülkü Üst ayrıldı ve yerine Semra İleten geçti. Bu kadroları ile, Ali Konci bahar" yaşadılar burada. Bu sıralarda yaptıkları "Sen Gidince" adlı plak, yalnızca Hollanda'da da epeyce ilgi topladı ve listelere girdi. Bu şarkı, Türk Popu'nun, yurtgibi bir özelliğe sahip. Hala, "Bir Beyaz Kelebekler CD'si olsa da dinlesek" diyen bina gerçekleşebilir gibi gözükmekte.

Kırmızı Kart

Eurovision'a bu yıl Sertab Erener gönderiliyor. Yarışma filan yapılmadı. Şarkıcıyı TRT kendi kendine bu göreve atayıverdi. Aynı şey, 1980 yılında Ajda Pekkan'a da yapılmıştı. Ama o karanlık günlerde bile, her şey, bir parça daha "akla uygun" yapılmıştı. Ajda Pekkan "atanıvermişti" ama, farklı isimlere 5 şarkı ısmarlanmış, bunlardan üçünü, Superstar herkesin duyabileceği bir şekilde seslendirmiş ve sonra "Petrol" seçilmişti. Bu sefer TRT, Sertab Erener'in ellerine kalmış gibi. Kızımız ne derse o oluyor. Şarkıya da kendi karar veriyor, hangi dilde söyleyeceğine de. 90'lı yıllarımızın "uçan balon"u, İngilizce söyleyecekmiş şarkısını. "Bizim dilimizi kim anlar ki..." diyormuş. Kim mi anlar? Tarkan'ı kim anladıysa... Onu başta Avrupa olmak üzere, aşağı yukarı bütün dünyada kim kalplere bastıysa... Belçika'da yayınlanan "Zor Kadın" single'ını bir avuç insan olsun kimse almadıysa, Türkçeyi anlamadıklarından değil, şarkıyı – şarkıcıyı sevmediklerindendir. Aynı ülkede, Tarkan 1 numaraya bile çıktı. "Suç dilde değil" demek lazımdı Erener'e. Hem Erener'e, hem de söylenmesi gerekenleri söylemeyen TRT'ye sarı kart.

En Ağır Eurovision Kazaları

1- 1979, Maria Rita Epik
(Buradaki yarışmayı kazanmasına rağmen gidemedi. Politik kararlar "Seviyorum" adlı şarkının yolunu kesti.)

2- 1980, Ajda Pekkan
(Ajda Pekkan'ın seslendirdiği üç şarkıdan biri olan muhteşem "Olsam", "Petrol"ün altında kaldı.)

3- 1983, Mavi Yolcular
(Sezen Aksu – Ali Kocatepe ve Coşkun Demir'den oluşan Mavi Yolcular ("Heyamola"), kimsenin şans vermediği Çetin Alp'e yenildiler. (TRT hariç) kimse tarafından şans verilmeyen "Opera", herkesi haklı çıkararak bir seksen yere serildi.)

4- 1984, Sezen Aksu
(Sezen Aksu'ya pahalı patlamış bir başka kaza: Onno Tunç'un "1945"i ile yarıştı ve kazanamadı. Kazanıp gitseydi, ülke olarak aklımızın hep de üç karış havada olmadığını gösterebilecektik.)

5- 1989, Grup Pan
(Kaza yurt dışında oldu. Son derece sıkı bir şarkı olan "Bana Bana" ile yarışan Grup Pan, ne yazık ki umulan puanları toplayamadı. "Bana Bana", daha sonra bütün Avrupa'da çok sevildi, mix'leri yapıldı ama ne fayda, puanlama bitmişti artık.)

Haftanın Elma Şekeri

"Küçük Kız" Ayça, Eurovision'un gövdeyi götürdüğü yıllardan birinde, 1978 yılında çıkmıştı karşımıza. Baha Boduroğlu'nun bir projesi olan Ayça ve grubu Elma Şekerleri; (üyelerinden birinin de Nilüfer'in olduğu) Grup Nazar'ın kazandığı elemelere, "Küçük Kız" adlı şarkı ile katılmıştı. Elma Şekerleri korosunun "Küçük kız, küçük kız, söyle bize nerdeydin?" şeklindeki bir sorusuyla başlayan soruşturması sonucunda, Ayça'nın bebeğinin kırıldığını öğreniyor ve "Ahh canım, yazık!" diyerek hep birlikte iç geçiriyorduk. "Eurovision dediğin bir bayağılık kalesi" görüşünün bir parça abartılması sonucu önümüze sürülen Ayça ve arkadaşlarına, elbette "saygın isimlerden kurulu jüri" yol vermedi ve onları Paris'te yapılacak yarışma yerine "Hadi bakalım, sınıflara!" deyip okullarına geri gönderdi.

Akşamsefası

45'lik plak gibi dönüyorum yatağımda. Sağ ve sol. Sağ ve sol. Sobeleyecek kimsem yok. Seviyorsan da unutma beni!

Kırkbeşlik

AHMET ERHAN

1
Silivri'ye kar yağıyor. Dar alanlarda düzkoşu yapmayı bilmeyen ruhum, hâlâ büyük bir şehrin geniş ufuklarında kanat çırpmayı düşlüyor. Center yazan tabelalara asılıp kalıyor uykularım.

2
Bedenimdeki bütün yaralar, eninde sonunda ben'e dönüşüyor.
Tenim kanser. Artık hiç yıkanmasam da huylanmam. Ey, bu yaştan sonra, güneş altında at olsam da kuyruk sallamam.

3
Benim yalnızlığım bilboardlarınızda bıyıklı bir gülümseme olarak kalsın.

4
Sağımda solumda önümde arkamda deniz. Silivri. Dizboyu arkadaşlar. Bütün gün bir maviliğe bakınıp duruyorum. Martılar kartpostallara jön olmaya teşne...

5
Ah, bu garip yalnızlığım, ıssızlığım, sessizliğim. Kendine kırkbeşlik bir ömür edinen dinmezliğim. Silahtan anlamam ama 7.65'i geçtim. Hayat, ey hayat, kaleşnikof olayım, su olayım kar boranda. Koridorlarında azınlıkta kalmış bir Türk olayım!

6
Hayatın sesi, kalbimin sessizliğine karışıyor...

7
Gece kasabada katolik bir er gibi kaldım
Ben komünist değilim, ne zaman dedim "Kapital"i bile onbeşinci sayfada bıraktım.

8
Evet, Silivri'ye kar yağıyor, gönlüme yağmur. Bütün gece sokaklarda dolaştığımı, korsan CD alarak gözümün tekini kömürle kapattığımı kimse bilmiyor. Ah, benim evcil görünen kalbim, VCD'leri bile sizin yirmibeşinci saatlerinize taşıdım. Atım kaçtı, ben kişnedim dünyanın bütün yataklarında.
Yellenmemek için sütüme vişne suyu kattım. İnanmayın! Rüya tabirlerine bir, şifalı otlara iki, üçüncüsü başıma geldi: Yorgan yatak yel değirmeni.

9
45'lik plak gibi dönüyorum yatağımda. Sağ ve sol. Sağ ve sol. Sobeleyecek kimsem yok. Seviyorsan da unutma beni!

10
Issız bir Ankara akşamı. Ev bekâr.
Televizyonda bir ses:
Ahmet Kaya öldü! Türkiye dul.

11
Mendil satan çocuk gözlerini mendille kurulamak. Bana düştü, yağmur altında gazete kağıtlarına sarılmak.

12
Bir bu eksikti: Denizi bile kanla yıkadılar. Damarlarımda balık kokusu, damarlarımda alkol. İteledikçe iteledim o kan'ı. Kurbanlık bir koyun gibi devrildim kıyılarınıza. Ey götlerinde karanfil takılı kuzular.. Ki soldu çiçeğiniz. Kasaplar yıllık izinde.

13
Gökyüzü görünmüyor kuş kanatlarından. Aldığım on ekmeğin dokuzu gagalarına doluyor. Marketler şaşkın. Islatıp ıslatıp savuruyorum. Balkonumda çığlık çığlığa hayat.

14
Bağdat Basra arası canlı bir kalkan olaydım da onurumu savunaydım. Nerde... Diller o kadar uzak ki Türkiye kelimesine. Kırık bir dal gibi kaldı yurdum, Akdeniz'den su aldı. Büyüttüm, besledim, çiçeğe durdu. Baktım her yaprağı bir kalkan. Amerika, ben bir daha ölmem!

15
Türkiye, Türkiye olduğunda Eşber'in gözleri açılacak! Cem Yılmaz'a biletsiz girecek sokak çocukları; kapıda mendil satacak Tayyip Erdoğan.

16
Transparan bir hüzün kapımı çalıyor. Açsam, yine adım kötüye çıkacak. Açmasam... Kalbimin tellerine kuşlar konuyor.

17
Ey dünya, ayak kırık kol yen içinde, benimle oynayacaksan halısahanı yanında getir!

18
Şairler artık konkordato ilân edin!

Aloo!.. Nasılsın? Zayıf mısın?..

GÜLAY BATUR

Akşamsefası

Kendi Belamı Kendim Finanse Etmeliydim

Peki ya bana dönersek; ne kuş, ne balık, ne yırtıcı, ne sürüngen. Neydi peki benim derdim? Neydim ki ben?! Bir tür senaryoya fırlatılmış, hayatı bir şekilde es geçmiş, şansını(!) deneyen ve kendi bokunun kutsallığına kendini inandırmış, iyiyi ve doğruyu(!) boşvermiş tanrıların piştisi olan bok yolunun dört nala bir süvarisi. Şansım gibi umudum da yoktu, bir şeylere kafa tutuyordum ama artık bunun ne olduğunu çıkaramıyordum. On yıldır dünyanın omzuna dokunup ona cevabımı patlatmayı düşünüyordum. Şimdi dünya bana yüzünü dönmüştü ve ben ne söyleyeceğimi unutmuş olmaktan korkuyordum.

H aradı. Sonra S ve K. Tek sıfırlı ve çift sıfırlı rakamlar dolaştı ortalıkta. D beş yıl yemiş, A da cartayı ekmiş. G vazgeçti T yalvarırken. R pişman olduğunu ve Z'de benim pişman olmamın gerektiğini söylüyor. S'ye söz verdim, D'yi ektim. A bana yardımcı olacağını söylüyordu ve O'ya minnettardım ama bu yüzden kendimden utanıyordum. Kendi belamı kendim finanse etmeliydim.

En yakın dostum tarafından iliğime kadar soyulmuştum. Üç arkadaşımdan ikisi ölmüş, biri intiharında başarısız olmuştu. Arabasını kullanırken kucağına bir cigaralık düşünce halka dansı yapmaya başlayan bir şoförün yanındaki koltukta sakin sakin bir trafik kazası geçirmiştim. İşin kötü yanı cigarayı uzatan bendim. İki sene boyunca ev arkadaşlığı ettiğim 70 yaşındaki raporlu ruh hastası "F1 nene" ben bir süre uğramayınca evi başka birine vermişti. Uyanamadığım daha doğrusu uyuyamadığım için üç sınavı kaçırmış ve annemin Eskişehir'de bir hastanede ölümle savaştığını öğrenmiştim. Sağ kolumu hala hissetmiyordum ve dünyamdaki en güzel ikinci şeyin üstüne kusmuştum.

Kalkıp odada dolanmaya başladım. Başta ben olmak üzere yakın çevremdeki herkes karmakarışık ve sefil bir hayatım olduğunu düşünüyorduk. Parça parça ele alındığında hayatımdaki birçok şey gayet güzeldi. Özgürlük, kuralsızlık, haz, keyif, aşk, rahatlık... Ama bu parçaları birine bağlayan ayrıntıları yerin ekoyduğumuzda bütün öyle değişiyordu ki buna kısaca sefillik denebilirdi.

Volta atarken tıpkı sınavdan bir önceki gece çalışmadığınızda kalbinizle mideniz arasındaki 'vicdan azabı boşluğu'nda hissettiğinize benzer bir sıkıntı ve acı hissediyordum. (Bu haftanın başından beri artarak sürüyordu.)

Sıkıntı, pişmanlık, vicdan azabı... Bir şeyleri atlamış olmalıydım. Bir sorumluluğu unutmuş, boşvermiştim sanki ve bilinçaltım bana kızıyordu. Ama neydi o?! Benim hayatım bu saydığım şeylerden milyonlarcasını barındırdığından bu kez ne halt yediğimi düşünüp durdum. Bir konuda hapı yutmuştum kesin ve o şey birden karşıma çıkacak ve 'yazıklar olsun sana lakayıt herif' diyerek suratıma tükürecekti. Neydi o?

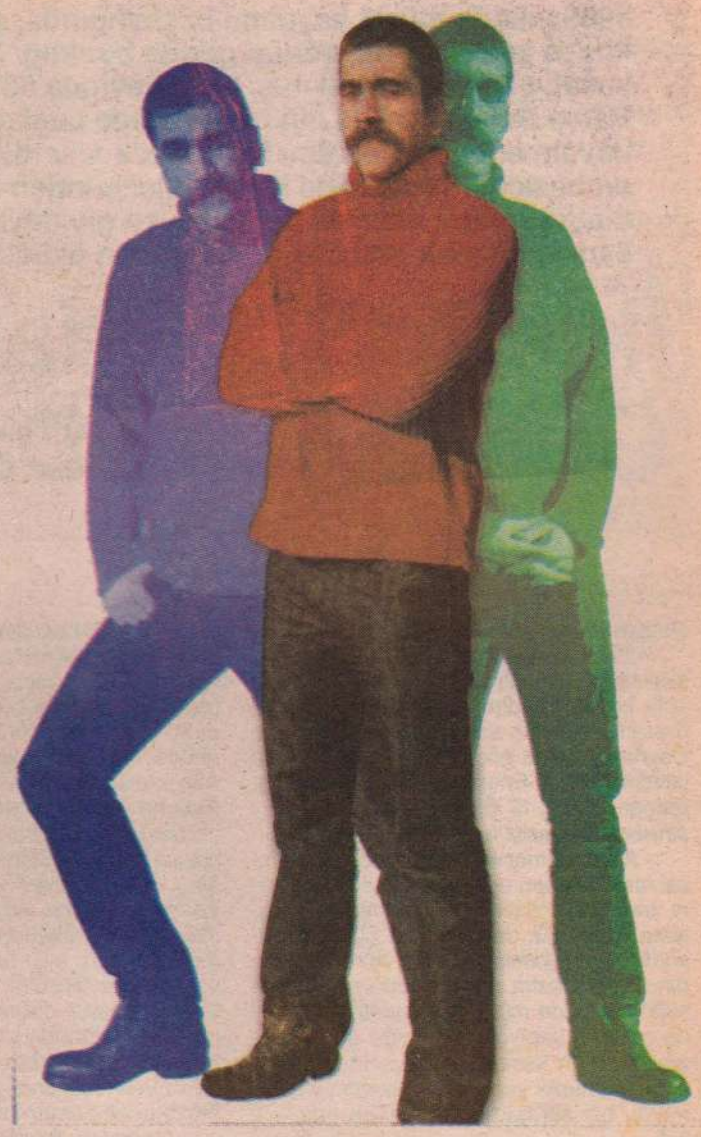
Sağ kolumla birlikte beynimi de yitiriyordum sanırım.

TOGAN

Akşamsefası

O, mizah dünyasının güzel ve uzun insanı Emrah Ablak... Lombak Dergisi'nde çizdiği Tübitak öyküsündeki Bayram Efendi kadar "sessiz", Psiko öyküsünde çizdiği doktor kadar "sakin"... Emrah Ablak, kendisi hakkında merak edilen her şeyi HAYVAN'a anlattı.

Ve Uzun Ve Bıyıklı Ve Komik Ve Ablak

Ablak kimdir?

- Emrah Ablak 1972 yılında Zonguldak'ta doğdu... Kütüğü Kars'ta. Sivas ve Karabük'te ilkokul, Ankara'da ortaokul ve lise, İstanbul'da da üniversite okudu, makine mühendisi oldu...

Karikatüre, 1991'de amatör olarak Avni dergisinde başladı. Daha sonra Dıgıl, Fos, Biber, Parazit, Hıbır, Şebek, Çizgili Pijama, Kadayıf ve Lemanyak'ta çizdi... Sonra askere gitti. Askerliğini bahriyeli olarak yaptı ve denizler aştı, çok etkilendi... Şimdilerde Penguen, Lombak ve Kemik'te çiziyor. Ve her yaz annesini görmeye Bartın'a gidiyor.

Karikatür onun için ne anlam ifade ediyor?

- Hem güldürmek gibi bir iddiası var. Arsız bir şey... Hem de düşündürmek gibi bir misyonu olan ciddi bir şey. Karikatür kivi'yle memur arası birşey...

Ablak soyadının hikayesi nedir?

- Rahmetli dedesi, soyadı kanunu çıktığında nüfus müdürlüğüne gidiyor, "Kurtoğulları" soyadını istiyor. Memur kalın bir katalog çıkarıyor, "Buradakilerden seçeceksin" diyor. Dedesi Latin alfabesi bilmediği için, katalogdataki hiçbir şeyi okuyamıyor ve ilk ismi seçiyor: Ablak.

Emrah Ablak karikatürde ne yapmak istiyor?

- Güldürmek istiyor...

Etkilendiği yerli ve yabancı sanatçılar kimlerdir?

- Cengiz Üstün'ün işlerini beğenir, sever.

Karikatürcü alemini nasıl görüyor?

- Mütevazi...

Kankaları kimlerdir?

- Okul yıllarından kankaları var, ipleri hiç koparmadı. Arada bir buluşup beraber seyahat ediyorlar. Bisiklet, motorsiklet, araba, karavan gibi değişik araçları tercih ediyorlar her seferinde.

Sevdiği yemekler, müzikler, şunlar bunlar?

- Annaannesinin yaptığı her yemeği sever. Yemeğin tadıyla değil, yarattığı duygusuyla ilgilenir... Müzikleri ise hiç ayırt etmeden hepsini yer...

Takım tutuyor mu?

- Tutar. Çok fena bir Fenerbahçelidir... 90'lı yılların başlarında deplasman maçlarına bile gidiyordu. Bir tribün tayfası vardı. Meşhur pankartları arasında, "Aşkınla Sapıttık" ve "Sicilya'dan Fenerbahçe'me Sevgiler –Doncarleone-" gösterilebilir.

Diğer sanat alanlarıyla ilgileniyor mu?

- Sinemayla ilgileniyor. İyi bir izleyici olmaya çalışıyor.

Kitap okuyor mu?

- Her yerde kitap okuyabilen insanlara çok saygı duyuyor, çünkü o uzanamadan hiçbir şey okuyamıyor. Bir kitaba başladığında bir veya iki seferde bitirmek zorunda hissediyor kendisini.

Peki "Ablak, nelere gülüyor?"

- Keyfi yerinde olduğunda her şeye gülüyor.

Hobileri ve fobileri var mı?

- Şu sıralar tek hobisi çizmek... "Komşular rahatsız olur" fobisi var...

Ablak ve bilim olayı dersek...

- 10 - 15 sene kadar geriden takip ediyor ama ucunu bırakmıyor... Takip ediyor.

Psikolojiyle arası nasıl?

- Lombak'ta yayınlanan kel kafalı bir çizgiroman karakterinin maceraları kadar iyi.

Ablak'ın boyu kaç cm, kilosu nedir?

- 1.93 santim, 85 kilo.

Biraz Ankara Sanat Tiyatrosu oyuncularına benziyor gibi?

- Bıyığı yüzünden.

Keyif veren maddelerle arası nasıl?

- İnce belli bardakta çay, manzara maddesini kullanıyor.

Kızlarla arası nasıl? Bir kadında aradığı özellikler nelerdir?

- Kadında özellik aramaz. Kadının bütün özelliklerini zamanla benimsettiği düşüncesinde...

Emrah Ablak'ın Türk karikatüründe yeri ve önemi nedir?

- Popüler mizah, dönemin mizahını yapıyor.

Niye işlerini hep geciktiriyor? Geciktirince daha mı güzel oluyor?

- Gecikince hiç içine sinmiyor yaptığı iş... Gecikme mizah dergilerinde görülmek istenen bir hareket değil ve bakın zaten ona da kart geliyor.... (Afedersin Metin abi)

Geleceğe dair projeleri neler?

- Çiziyoruz yine bu gece...

Sevdiği filmler, unutamadığı sahneler?

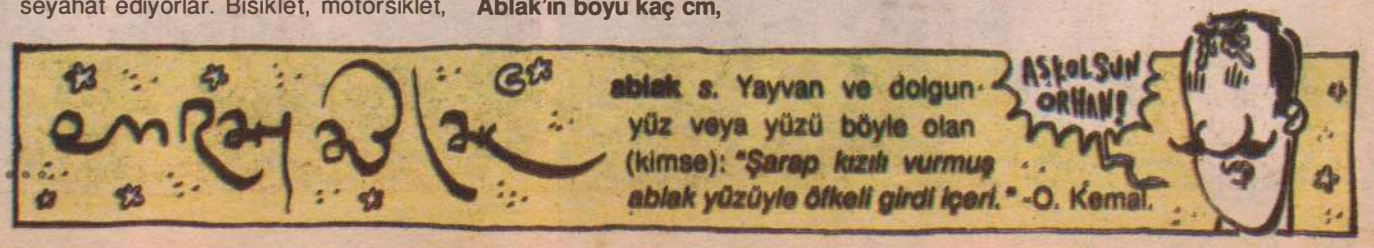
- TRT'nin Pazar sabahı filmleri ve bir yandan da Pazar kahvaltıları... Çıtır çıtır soba sesleri... Annesinin fırından aldığı sıcak simitler ve sucuk...

Ablak ve Aşk konusu nedir?

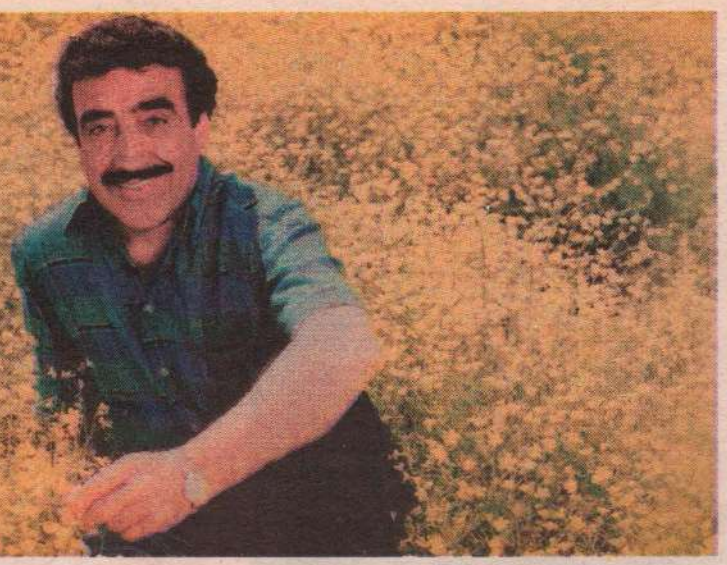
- Pırıl pırıl...

Okuyucularla ilişkisi nasıl?

- Artık okurla karşılaştıklarında, başlarıyla hafif selamlıyorlar birbirlerini...

1969 yılında müzik hayatına başladığında, şimdilerde popüler olan kimse yoktu. Şimdi dönüp geride bıraktığı 33 yıla baktığında, 49 plak-kaset, 650 beste bırakmış. Mayıs ayında 50'inci kaseti de çıkacak. Hakkı Bulut, Tunceli'nin bir köyünde başlayan, Adana ve İstanbul'da devam eden macerasını HAYVAN'a anlattı. İşte bir köy öğretmenin, arabeskin Türkiye'deki ilk temsilcilerinden birisinin, bir 12 Eylül mağdurunun; yıllardır değişmeyen giyimiyle, saçıyla, bıyığıyla hep aynı kalmış bir arabesk fenomeninin öyküsü.

İkimiz Bir Fidanın Güller Açan Dalıyız

FERZENDE KAYA

Ne zaman nerede doğdunuz?

- 1945 yılında Tunceli'nin Mazgirt ilçesine bağlı, Akdağlı köyünde doğdum. İlkokulu köyde bitirdim, ortaokula Mazgirt'te başladım. Ondan sonra ailemiz Adana'nın Ceyhan ilçesine göç etti. Ortaokulu orada bitirdim. Adana Erkek Lisesi'ni bitirerek öğretmen oldum. 12 yıl görev yaptım.

Anneniz babanız nasıl insanlardı?

- Allah rahmet eylesin, ikisi de aydın insanlardı. Babam eğitmenlik yapıyordu, aynı zamanda müzikle de uğraşıyordu. Bağlama çalıyordu, deyişleri çok güzel söylüyordu. Zaten benim müzikle ilgimde oraya dayanıyor. Bizim genel yapımızda, genel kültürümüzüde müzik bir ibadettir... ibadeti de müzikle yapıyoruz. Müziğe günah gözüyle bakan kesimlerden uzaktayız. Babam eğitmenlik yapıyordu. Annem ev hanımıydı, biz altı kardeştik, 4 tane erkek, 2 kız.

Ailede müzikle uğraşan başka kimse var mı?

- Benden başka kimse yok. Bir babam ilgileniyordu, bir de ben ilgileniyorum.

Peki nasıl bir çocukluk geçirdiniz?

- Köyde herkes akrabaydı, 20 hanelik bir köyümüz vardı, dört kardeşten meydana gelmişti. Bunların çocuklarının çoğalmasıyla köy olmuştu. Geçim durumumuz ne çok iyiydi, ne çok kötü. Orta halli bir aileydik. Köye ve çocukluğuma ilişkin özlediğim tek şey var. Kış için kavurma yapılırdı, o kavurmadan çorba yapılırdı ve biz zevkle içerdik. Bir de köyde meclisler olurdu. Köy meclisi denilen. Bir oda da herkes toplanırdı. Sesi güzel olanlar ağıtlar yakardı, eski hikayeler, destanlar anlatılırdı, tarihi olaylar aktarılırdı. Biz çocuklar buralara gitmeye bayılırdık, bizi pek bu meclislere almazlardı. Ama ben bir yolunu bulup muhakkak girerdim. Ben şimdilerde onu çok özlüyorum. Aile olarak hayvancılıkla uğraşıyorduk. Ama ne yazık ki, o yıllarda ne yol vardı, ne araba. Hatta köyümüze bir çiçek hastalığı salgını geldi, bir hafta içinde 40 tane çocuk öldü. O dönemleri yaşadık. Daha sonra Adana'ya geldik, Adana'nın ortamı daha değişikti. Biz Ceyhan'da oturuyorduk orada lise yoktu. Ben her sabah trenle Adana'ya liseye gelirdim, akşamda aynı trenle yine Ceyhan'a dönerdim. Yaz tatillerinde pamuk tarlalarında çalıştım, çapa dövdüm, lokantalarda çalıştım. Babam da bir tavuk çiftliği yapmıştı, orasıyla uğraşıyordu.

Müzikle ne zaman tanıştınız?

- Annemin anlattığına göre konuşmayı söktüğümde... Ben de hatırladığım kadarıyla, çok küçükken şarkılar söylerdim. Köyün yaşlı kadınları beni alır, bir elma karşılığında şarkı söyletirlerdi. O zaman tabii Kürtçe söylerdim. Bir de aşk şarkıları söyletirlerdi. Kürtçe aşk şarkıları. Daha sonra okula başladım, Türkçe'yi okulda öğrendim, ama çok hızlı söktüm Türkçe'yi. Sonra ortaokul ve lise yıllarında daha da ilerlettim ve liseden sonra sınava girip öğretmen oldum.

İlk olarak nerede başladınız öğretmenliğe?

- Hatay'ın Yayladağı beldesinde dört sene, daha sonra Ceyhan'ın köylerinde iki sene öğretmenlik yaptım.

Öğretmenken sahne aldınız mı?

- Evet, ama öncesinde de çok sahne aldım. Melesa ilkokuldan başlayarak, bütün kutlamalarda sahne aldım. İlkokuldayken çocuk şarkıları söylüyordum, sonra türküler söylemeye başladım. Düğünlerde sahne aldım, o zaman rahmetli Malatyalı Fahri Kayahan vardı, Nurettin Dadaloğlu vardı, onların şarkılarını okurdum.

Ortaokul yıllarında, Ceyhan'da sadece bakkalın radyosu vardı. Sabah saat 5'te "Yurttan Sesler" diye bir program vardı. Türkü programıydı. Ben sabah saat 5'te kalkardım ve bakkalın önüne gidip beklerdim. Program 45 dakika sürerdi, dinler eve dönerdim. Bakkal birgün babamın yolunu çevirmiş ve şöyle demiş, "Bu çocuk acayip bir müzik aşığı. Bundaki normal birşey değil. Çok büyük bir sanatçı olacak, bununla ilgilenin." Ondan sonra babam mahallede bir saz sanatçısıyla konuştu, o da bana bağlama dersleri vermeye başladı. Ortaokul yıllarında ders almaya başladım.

İlk profesyonel sahne alışınızı hatırlıyorsunuz?

- "İkimiz Bir Fidanız" isimli besteyi yapmıştım. Tutulmuştu, çektim Elazığ'a gittim. Elazığ il radyosu vardı, istekler oluyordu. Orhan Gencebay var, Suat Sayın var, Zeki Müren var. Ben radyo başında bekliyordum, 'Bir gün benimde böyle ismim anons edilecek mi' diye düşünürken, bir baktım Hakkı Bulut diye bir anons geçti. Önce inanmadım, sonra bir daha çaldılar ve radyo sunucusu dedi ki, ençok istek alan parçalardan birisi Hakkı Bulut'un 'İkimiz Bir Fidanız" parçası. Ben havalara fırladım, hanıma dedim ki, "Ben meşhur oldum, artık kurtulduk..." O sıralar yazdı, okulda tatildi, kendi imkanlarımla bir afiş hazırladım ve çıktım Elazığ'a gittim. Artık konser vermek istiyordum. Baktım Elazığ'da bütün kahvelerde Hakkı Bulut çalıyor. Bütün kasetçiler onun kasetini satıyor. O dönem büyük bir çay bahçesi vardı ve oradaki tek sosyal merkezdi. Oraya gittim ve görevli şahısa dedim ki, "Ben Hakkı Bulut'um, müdürünüzle görüşmek istiyorum." Dalga geçtiğimi sandılar ve ciddiye almadılar. Israr ettim ve müdürle görüşebildim, o da inanmadı Hakkı Bulut olduğuma ve bir çal bakalım dedi. Kötü bir sazım vardı, aldım elime ve çalmaya başladım: "İkimiz Bir Fidanız..." Adam şaşırdı ve Hakkı abi bu sensin diye sarılmaya başladı. Çaylar, kekler, ikramlar... Sahne almak istediğimi söyledim, hemen hazırlık yaptılar, şehrin birçok yerine benim hazırladığım afişler asıldı, kısa sürede duyuldu. 6 saat sonra sahnedeydim. Ama repertuar yoktu, başka şarkımda olmadığı için tam yedi kere "İkimiz Bir Fidanız'ı" okudum. 25 lirada yevmiye verdiler. Sonra dinleyiciler arasında bir mühendis vardı, yanıma geldi ve dedi ki, 'Sen buralarda sürünme. Harcanırsın, ilerde çok büyük bir sanatçı olacaksın. Git İstanbul'a müzikle uğraş...' Bu benim çok kafama yattı ve çay bahçesinin sahibine dedim ki, 'Ben çalışmayacağım...' Adam hemen yevmiyemi arttırma yoluna gitti ve iki katını vaad etti. Israrla çalışmayacağımı söyleyince bir de tokat attılar bana, sazım yere düştü, onu da kırdılar. Ben ağlaya, ağlaya otobüse binerek, ilerde büyük sanatçı olacağım diye düşler kurarak Ceyhan'a geri geldim. Ardından Ben Buyum diye bir şarkı yaptım ve patladı. Şarkılar çok sevilince başka sanatçılara okuttular. Tülay Özer, Neşe Karaböcek okudu, sonra diğerleri de okumaya başladılar.

Siz kimi seviyordunuz, kimi dinliyordunuz?

- Fahri Kayahan vardı, onun klasik olmuş şarkıları vardı. Onu çok beğenirdim. Nurettin Dadaloğlu vardı, bayan sanatçılar Nezahat Bayram, Muazzez Külünk vardı. Onların okumalarını çok severdim.

İlk plağınızın öyküsü nedir?

- 1969 yılında düzenlenen bir ses yarışmasıyla başladı herşey. Birgün baktım ki bir levha asmışlar. Ses müsabakası yapılacak, giriş ücretlidir, 5 lira diye. Yarışmaya girdim, bir uzun hava okudum... "Leylası var, Leylası var, böyle mecnun gezenin elbette bir Leylası var" diye... Daha yarışma bitmeden beni birinci ilan ettiler. Yarışmayı düzenleyenler teklif ettiler. Ben beste yaptım, güfte yaptım. Geldim stüdyoya girdim, kendim çaldım, kendim okudum... Tek bağlamayla... Sarıkaya diye bir plak şirketi vardı, onlarla yaptım. "Babama Hele Babama" diye bir plaktı, tutmadı.

İstanbul'a ilk olarak ne zaman geldiniz?

- İstanbul'a ilk olarak 1967'de geldim. Çok uğraştım, plak yapmak için. Ama çaldığım bütün kapılar yüzüme kapandı. Kimse plak yapmadı ve geri gittim, bütün hayallerim, ümitlerim yıkılmıştı. O zaman Unkapa'nı yoktu, Beyazıt'ta bir çarşı vardı. Oraya gelmiştim. Bir yıl sonra yine geldim. İlk plağımı yaptım. Tutmadığı için geri dönmüştüm, bir süre sonra tekrar döndüm. Yine Sarıkaya plakçılığın sahibi rahmetli Selahattin Sarıkaya'nın yanına geldim.

İlk besteniz hangisiydi?

- İlk bestem babamın yeniden evlenmesini anlatan bir besteydi. Sözleri de şöyleydi: Babama bak babama / Yeniden evleniyor / Sanki ne olmuş anama diye devam eden sözleri vardı...

Kiminle çalıştınız ilk plaklarınızda?

- Ben ilk plağımda kendim çaldım, kendim söyledim. İkinci plakta ise Arif Sağ ve Orhan Gencebay'ın da aralarında bulunduğu bir grup bana bağlama çalmıştı. Leylam isminde bir plak yaptım. Plak şirketinin sahibi Kadir bey de Arif Sağ ve Orhan Gencebay'ı getirmişti, onlar da o plakta benim arkamda bağlama çalıp, ücretlerini almışlardı. Çünkü o dönem işleri oydu.

O dönemin popüler isimleri kimlerdi?

- Selma İstanbullu diye bir bayan sanatçı vardı. Savaş Ay'ın annesi Şükran Ay vardı, çok ünlüydü. Küçük Ceylan'ın babası vardı, Garibim Ahmet. Suat Sayın vardı, Sokak Çocuğu Aynur vardı, "Aşkımı Süpürmüşler" bestesini okumuştu, o çok satıyordu. Mahmut Öztürk, Halit Karabulut, bir şarkı söylemişti ve patlamıştı.

Şimdi popüler olan sanatçılardan kimse var mıydı?

- Orhan Gencebay daha yeni başlamıştı. Arif Sağ "Ben Ne Biçim Serseriyim" diye bir türküyle çıkış yapmaya çalışıyordu. Ama buna rağmen hiç birinin plak satışları, benimkilerin çeyreği bile olamıyordu.

Sizinle ilgili ilk haber ne zaman çıktı?

- Hey Dergisi'nde küçücük bir haber çıkmıştı. "Asıl star bu, Anadolu'da milyonlar satıyor" gibi bir haberdi. Sonra Kelebek diye bir gazete ekinde çıktı. Profesyonel olduktan sonra ilk konserime de yine bir gazete aracılığıyla çıktım. Hürriyet gazetesi Diyarbakır'da bir konser düzenledi. Beni de alıp götürdü. Birçok sanatçı katılmıştı.

12 Eylül'de bir tutuklanma mevzunuz vardı. Biraz açarmısınız?

- 12 Eylül'de cezaevinde kalan tek sanatçı bendim. Nedeni de şuydu. Ben hep aşk şarkıları yaptım. Ama arada bir de toplumsal olayları yansıtan şarkılar yaptım. Doğu'ya konserlere gidiyordum. Oradaki imkansızlıkları görüyordum. Zaten bende o imkansızlıkların arasında büyümüştüm. Ama aradan zaman geçmesine rağmen değişen bir şey olmamıştı. O yüzden, "Gidin Görün Doğu'da Ne Dert Ne Çileler Var" diye bir şarkı yaptım. Batı da bir çok köye bile yol gidiyorken, Doğu'da şehirlerin yolları yoktu. Doğu'daki sorunları anlattım. Bu beste çok meşhur oldu. Tekirdağ'da benim bu plağımı dinleyen iki insanı şikayet etmişler. Onlar tutulup içeri atılmış. Nedeni ise bu şarkı. Şarkı kimin? Hakkı Bulut'un. O zaman beni aramaya başlamışlar. Tabii 12 Eylül şartlarında çok işkence lafları ediliyor. Ben de işkence görmekten korktuğum için gidip teslim olmadım ve yurt dışına çıktım. Sonra düşündüm ve dedim ki, "Ben bir şey yapmamışım, niye kaçıyorum ki?" Tekrar Türkiye'ye geri döndüm ve gidip teslim olmaya karar verdim. Beni aldılar Selimiye'de 15 gün bir hücreye koydular. Benimle yan hücrede kalan Erhan diye bir çocuk var, onunla konuşuyoruz. Ancak bağırarak konuşabiliyoruz. Ben bağırıyorum, "Erhan benim hücremde Ali diye bir isim yazıyor, buna ne oldu?" "İdam oldu abi" diyor. Bakıyorum bir isim daha var. "Erhan, peki Aslan'a ne oldu?" "O da sen gelmeden iki gün önce idam edildi..." Ben perişan oldum korkudan. Erhan'la tartışmaya başladım, "Beni idam etmezler, suçum yok" diyorum. "Yok abi, kesin idam edecekler" diyor. Öyle korkular içinde 15 gün geçirdim, sonra alıp Alemdağ Cezaevi'ne koydular. Orada işkence gördüm. Bir eylem sırasında içeriye zehirli gaz bombaları attılar. 3 kişi öldü, ben ölümden döndüm. Ondan sonra ilk celsede ben beraat ettim.

Aynı zamanda 12 Eylül'ün sanatçısı olarak anılıyorsunuz, acılı arabesk mevzusu yüzünden...

- 1989'da kültür bakan Tınaz Titiz öncülüğünde müzik kongresi toplandı ve müzik konuşuldu. Ben de orada bir konuşma yaptım ve yaptığım müziği savundum. Bunun üzerine Tınaz Titiz benden 'Seven Kıskanır' isimli bestemi istedi. Bu besteyi Esin Engin'le birlikte yeniden yorumladık ve TRT'nin kapıları açıldı. Çok ilgi gördü bu beste. Ama bir süre sonra bakan görevden ayrılınca, TRT yeniden kapılarını kapattı ve bir daha da açmadı.

Siz tipinizi hiç değiştirmediniz. Giyiminiz, saçınız, bıyığınız hep aynı kaldı. Neden?

- Benim tipim böyle. Bunu imaj olarak yapmadığım için, imaj olsun diye de değiştirmek istemiyorum. Bıyık bıraktığım yıllarda, bu ülkede bıyık erkekliği temsil ediyordu. Öyle bıraktım ve gitti, giyimim ve saç şeklimde hep aynı kaldı. Bir ara bıyığımı kesmeye niyetlendim ve etrafıma, çevreme danışmaya başladım. Kime sorduysam, "Aman ha sakın kesme" diye tepki verince, öyle kaldı. Ben bu halimden memnunum.

650 beste 49 albümünüz var...

- Evet, 650 bestem var. 50'inci albümde hazırlanıyor şu anda. Yine çok iddialı bir albümüm olacak. İçinde bir de şiire yer veriyorum. Mayıs ortası gibi çıkarmayı düşünürüm. Bütün söz ve müzikler yine bana ait. Zaten bugüne kadar çıkan plak ve kasetlerimdeki beste ve güftelerin tamamı bana ait.

Sinemayla aranız nasıl, bir dönem çok film çektiniz...

- 12 tane film çevirdim. Başrollerini oynadım. İlk olarak Aysun Güven'le "Dokunmayın Dünyama" diye bir filmdi. En pahalı prodüksiyon ise "Ben Köylüyüm" filmiydi. Bir ayda çekildi, üç bin metre kare film gitti. Döneminin en pahalı filmiydi. Ondan sonra da çekimlere devam ettik. Sonra baktım ki, maliyetlerden birşey çıkmıyor, bıraktım film çevirmeyi. Artık düşünmüyorum, film teklifleri geliyor ama düşünmüyorum. Şimdi artık Vizontele gibi filmler çevirmek gerekiyor. Ama öylesi de çok az çevriliyor, eğer öyle bir proje olursa girerim.

Genç sanatçılardan kimleri beğeniyorsunuz?

- Ben ses olarak Tarkan'ı seviyorum. Aşkın Nur Yengi'nin yorumunu beğeniyorum. Nazan Öncel'i çok beğenirim, o jenerasyon çok iyi yetişti. Sezen Aksu'nun yorumlarını seviyorum.

Son olarak Türkiye'nin en önemli üç mevzusu nedir?

- Şuan en önemli mevzu savaştır. Çünkü masum insanlar, çocuklar ve kadınlar zarar görecek, çevre zarar görecek, doğal hayat zehirlenecek. İkincisi Türkiye'nin ekonomisidir. Ekonomi düzelir diye umudum da yok, çünkü bizde ekonomiyi var gücüyle sömürenler dışarıda geziyorlar. Üçüncü olarak Avrupa Birliği'ne girmemiz. Ekonominin düzelmesi Avrupa Birliği'ne girmemize bağlı.

Gördüm:

Karın kışın insanın aklını da dondurduğu bir gün minibüsün arka koltuğunda gördüm. Koltuk dörtlü ya, uçta bir kadın oturuyor. Otuz beşinde var yok. Yanında mavi önlüklü, saçları paket lastiğiyle sımsıkı toplanmış, cin gibi bir kız çocuğu. Bir ara, sanırım, kimsenin kendisine bakmadığını düşündüğü bir ara bir hışım yere eğilerek çorabını ayağından sıyırdı. Sonra aynı çeviklikle kızının eline geçirdi. Sanırım kızın eli bir parça ısındı, fakat benim yanım yörem buz kesti.

Duydum:

Şermin ve Mahmut bir güzel karı koca. İkisi de avukat. Davadan davaya koşturup duruyorlar. Cinayet, boşanma, senet sepet ve her şey. Mahmut geçen gün özel bir hastaneye hacze gitmiş. Zabıt tutulacağı sıra, Mahmut eşyaları sayıyor: İki dişçi koltuğu, bir röntgen aleti, bir ultrason aleti, bir vajinal prop. -vajinal prop, ultrason aletinin rahme girebilen aparatı- Sırf erkekten müteşekkil haciz ekibi donup kalıyor. Polis memuru, icra memuru, hamallar ve hastane görevlileri. İlk donrrıa anından sonra gülüşmeler. İlk itiraz icra memurundan geliyor: "Ben bu şeyi devletin resmi tutanağına katiyen geçmem; hem zaten satışa da çıkaramam, tellal ne diye bağıracak yani!" Bir müddet kararsızlık yaşandıktan sonra hastane ekibinden birinin önerisiyle çözüm bulunuyor. "Jinekolojik Prop" olarak kayıtlara geçiyor alet.

Biliyorum:

"Tuhaf yer muhabirleri" bulmalıyız. Mezarlık Muhabiri gibi. Her hafta o mezarlığa gömülenlerin kısa hayat hikayelerini yazsın dergiye. Gece olan bitenleri yazsın. Çıkmaz Sokak muhabiri de olsun. Her hafta muhabiri olduğu çıkmaz sokağı gözlesin. Gireni çıkanı, kimselere rahatsızlık vermeden yıllarca izlesin. Kimin sünnet düğünü yapıldı, kimin kızı üniversiteyi kazandı, bir bir yazsın dergiye. Bir de Mutfak Muhabiri şart. Sadece sebzenin meyvenin elyakan fiyatlarından şikayet etmesin ama; renklerinden, kokularından, biçimlerinden bahsetsin, tencerenin, tavanın, çaydanlığın, fincanın. Semt Pazarı Muhabiri de olsun; her gün değişik semtlerde kurulan pazarları takip eden bir muhabir değil ama. Tek pazarı olsun onun. Sabahtan akşama ve uzun yıllar boyunca kendi pazarını gözlesin ve yazsın dergiye. Böyle muhabirler olduğunu biliyorum. Henüz tanışmıyoruz ama tanışacağız, biliyorum.

HATİCE MERYEM

"Kadınlar Yeşili Libido İsyanlarına Saklar!"

HÜRKAT NAZAROĞLU

Geçen sayıda "Kadın uzmanı erkek yazar" olmaya çalışan bir edebiyatçı adayını büromdan nasıl kovduğumu anlatmıştım. Olaya tanıklık eden bir dostumun "Bu çocuktan bir şey olmaz, zaten bir daha da senin yanına uğramaz" demesi üzerine "Hayır, bu çocuk dönecek ve çok ünlü bir yazar olacak" cevabını verdiğimi de aktarmıştım. Çocuk birkaç hafta sonra döndü...

Tedirgin bir hali vardı. Olabildiğince sıcak davranmaya çalıştım. "Eee, anlat bakalım" dedim, "Neler yaptın görüşmeyeli?"

"Düşündüm ve yazdım" diye cevap verdi. "Sizin sözlerinizi düşündüm. Bağırmıştınız: Bana şehirli kadın getir, seks getir, ilişki getir, ayrıntı getir, gözlem getir! Haklıydınız."

Getirdiği dosyayı karıştırdım, bazı bölümleri hızlıca okudum. "Aferin, on üzerinden sekiz" diye bağırdım.. "Kompozisyon dersinde ödev olarak verseydin bunları, sekiz alırdın; onu demek istiyorum. Ama kompozisyon dersinde değiliz!"

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Sesimi yumuşattım: "Olmamış daha... Yine de geçen sefer getirdiklerinden çok daha iyi. Çalışman lazım."

"Sizin dediklerinizi yapmıştım" dedi. "Şehirli kadın getir, seks getir, ilişki getir, ayrıntı getir, gözlem getir!"

Dosyadan bir paragraf okudum: **"Şehirli kadınların sevişirken ilişkiden duydukları mutluluğu çeşitli yüz ifadeleriyle belli ettikleri şeklinde bir ayrıntı gözlemledim. Şehirli kadınların ilişkilerindeki cinsellik boyutunu çarşaflarının renklerine bakarak çözümlemek mümkündür, bu da gözlemlediğim ayrıntılardan biridir."**

"Sence olmuş mu bu?" diye sordum. "Sanki ben yüzbaşıyım sen çavuşsun da emir tekrarlatıyorum. Bu zihniyetle ünlü yazar olmak zor. Çok çalışman lazım. Ama umutluyum."

Her gelişinde, o günkü gibi buruk bir şekilde ayrıldı bürodan. Ve her seferinde yeni bir dosyayla geri döndü..

Bir gün yine dosyasını karıştırdım, sonra uzun uzun yüzüne baktım ve "Dosyanı al, hemen büroyu terket" dedim..

Böyle sert bir tepki beklemiyordu. Güçlükle "Nasıl yani?" diye sorabildi.

"Hemen dosyanı al ve çık! Ben şimdi yayınevini arayıp senin geleceğini haber veriyorum. Birkaç aya basarlar kitabını."

Gözleri doldu: "Olmuş mu yani?"

Bir şey söylemedim, dosyayı geri aldım, yüksek sesle okumaya başladım: **"Saat başına birkaç dakika kala telefonu çaldıranlar, özleyen eski sevgililerdir. Eksik kalmış sevişmelerin kadınsı doyumsuzluğu ve sabırsızlığıdır o birkaç dakikalık pay. 'Arasam mı aramasam mı' kararsızlığını, saat başlarını bekleyemeden kırıverir özleyen kadınlar. Ama Ayla hep saat başını birkaç dakika geçe ararmış. Orgazm çığlıklarını göğsünde saklayıp, benim tükenişimi hissettiği anlarda savurması gibi. Anlardım bunun ertelenmiş bir çığlık olduğunu. Anlamazdan gelirdim. Bilirdim ki kadınların en kıskandıkları sırları, orgazm çığlıklarının derininde gizlidir."**

Benim boşa zar atmayacağımı bilen yayınevi sahibi dostum kitabı hemen yayımladı. Bir zamanların "kadınlar çiçektir" gibi şeyler karalayan yazar adayı, ünlü bir yazar oldu. İkinci kitabı şöhretini pekiştirdi, epeyi de para kazandı.

İkinci kitap da çıkmıştı ama ben hâlâ danışmanlık paramı alamamıştım. Birkaç kez üstü kapalı şekilde yokladım, anlamazdan geldi. Bir gün telefon edip açık açık söyledim: "Ben profesyonelim, sen de artık profesyonelsin. Neticede hepimiz ticaret yapıyoruz. Şu benim danışmanlık ücretini ödesen artık."

"Bir kadın danışman, beğendiği satırların altını hiçbir zaman yeşil kalemle çizmez. Yeşili libido isyanlarına saklar, beğendiği sözcükleri yüreğine..." diye cevap verdi.

Sinirime hakim olmaya çalışıyordum: "Bırak bunları da benim paramı gönder. Vergi ödeyeceğim, sıkıştım."

Aynen devam etti: **"Bir kadın vergi mükellefi, stopaj miktarını bir önceki yıl tahakkuk etmiş verginin beyannamesindeki matrah üzerinden hesaplama şaşkınlığına düşüyorsa eğer, yüzleşmek istemediği tek gecelik ilişki yaralarının..."**

"Ne güzel konuşuyorsun" dedim. "Kadınlarla erkekler arasındaki en önemli farklardan biri de ne, biliyor musun?"

"Neymiş?" diye sordu.

"Hiçbir kadın benden dayak yemedi ama senin gibi pezevenklerin çok ağzını burnunu dağıttım. Kadınlar benim yamulttuğum öküzleri ancak inlemelerinden tanırlar. Bir kadın yüz defa yattığı adamı tanıyamıyorsa, o adamı ben çok feci dövmüşüm demektir. Bir kadın.."

Sonra çok daha ağır şeyler söyledim. Bunun son görüşmemiz olduğunu sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Birbuçuk yıl sonra yeniden kapımı çaldı. Bir gün anlatırım..

Bu haftaki dersimizi hatıra anlatarak kaynatmış gibi görünebiliriz. Ancak aslında "ne yazmalı/ nasıl yazmalı" konusunda bir örnek vaka işlemiş olduk. Hatta bir anlamda, Belçikalı yazın kuramcısı Van der Biste'nin şu tezini tartışmış olduk: "Okurun yazın eseri/ denemesi karşısındaki bireysel konumlanması, cinsel aidiyet paradoksunun verili koşullardaki içbükey baskılamasıyla doğrusal ilişki oluşturabildiği sürece yazarın bireysel konumlanmasına karşılık gelebilecektir."

Slovenya Kitabevi Çalışanları Sendikası Genel Sekreteri Babin Hristiç ise şöyle diyor: "Kadınlar kitapların parasını kasaya verirler, para üstü beklerler. Bir kadın para üstü beklerken yeni aldığı kitabı göğsüne bastırıyorsa, sadece iyi günler dileriz. Koltuğunun altında tutuyorsa, bir espri yapıp yoklama çekeriz. Vücudunun alt bölgelerine yakın bir noktada tutuyorsa, kahve içip içmeyeceğini sorarız."

Hristiç'in sözlerini bir internet sayfasında okuyunca kendisine mail attım: "Kitabevinde düşük olduğunu tahmin ettiğim bir maaşla çalışacağınıza o kitabevinde satılacak hem de çok satılacak bir kitap yazabilirsiniz. Sizde o ışığı gördüm. Eğer önerim makul gelirse, size yardımcı olabilirim. İlk kitabınızın dünya genelindeki yayın haklarını da şimdiden satın almak isterim."

Hristiç'ten henüz bir cevap gelmedi.

Akşamsefası

HAYVAN ART BAHÇESİ

Mektup Adresi: Istiklal Caddesi Turhol Han No:373 Kat:4 Daire:7 / 80800 Beyoğlu - İstanbul • **Fax:** (0212) 293 32 79

Yukarıda ki hayatta da
görüldüğü gibi
Hiç kimse kendi seçmiyor
yaratılacağı yeri.
"Kaďer" diyor hoca cuma vaazında
"Kaderde" diyorum
"isyan etmek de varmış tanrıya"
Yukarıda ki tanrıda da görüldüğü gibi
Öteye saklıyor tepkisini tanrılar
Nedense yasaklıyor ilk önce
Sonra vaad ediyor
şarabı ve kadını mesela
O bilir o görür ama
karışmaz nedense.
Ender Bıyıklı
Bursa

Bedenime kök
salıp uyuyan
bir sarmaşıksın
anlayamadığım...
Korkulu düşler gördüğünde
kanatır dikenlerin etimi,
gölgesi sarsılır soluğumun
Necati Eker
İstanbul

Bize gösterdiklerini
bir kenara
kaydediyorsa ayna
Bu yüzden sır diyorlar
arkasındaki
ince metal toza...
Cüneyt Tabanoğlu
Ankara

Toprak gözyaşını
kabul etmeseydi,
dünya sular altında kalırdı...
Belki o zaman rastlardım
hayallerimdeki
deniz kızına.
Ve çocuklarını doyurmak
için olta sallayan balıkçıyla
ve oltadan kurtulan
balığın yüzüne...
Gökhan Korkusuz
İstanbul

Kararsız
deniz fenerini
İstila etmiş
martılar,
Kuş uçurtmuyorlar!
Dicle Arar
İstanbul

Elindeki kozları
sevgiye kullan
O zaman ısınırsın
düşlerinde
Sevgiden başlayarak
umuda hızlan
Ki yaşayasın yarına
bıraktığın izlerinde
Emrah Boslu
Ankara

Cıvıl cıvıl
ötüşen kuşlar
Neyin türküsüdür söylediğiniz
Sizin derdiniz
yok mudur hiç
Hasta olmaz mısınız
Karnınız acıkmaz mı
Sevgiliniz terketmez mi,
ansınız
Nedir bu neşe,
bu şamata?
Varsa bir sırrı,
bana da öğretin.
Mehmet H. Yazıcı
İstanbul

Zaman zaman davetkar,
olağanüstü, nefes kesici,
hüzünlü ve bazen gizemli ve
karmaşık dünyanın etkisinde
arzularını inkar ederek birçok
eşşek yaşamaktadır.
Said Osman
İstanbul

Ağaçlar kuşların tenidir
Ağaçlar kuşların sesini toplar
Ormanlar ki aşkın güdük dekoru
Kuşlar gelinidir ağaçların
Ah! Halayı acılı dünyanın
Ölçüsüz güzeldir:
Şehvet amforası
Öğretmendir kuşlar
Arınırız kuşlar
sevdaya düşerken
Fuat Çiftçi
Nevşehir

Meleksiz bir hayatı
seçen martılar,
köprü altlarında tiner
çeken çocuklar gibi..
Bizde saat hep ateşe ayarlı,
Yanmaya kuruludur.
Adımız "uzak" diye yazılıyor,
Bombaların üstüne.
Ve bir de bayram tebriği
Kazınıyor çeliğe.
Şükrü Özmen
Tokat

İnsanlar,
yalnız ve hüzünlü
ürkek ve sıkılgan
içli ve dışlı
kibirli ve ukala
ıslak ve yağmurlu...
insanlar geçiyor önümden
bakan ve görmeyen
nefes alan
ama aslında yaşamayan...
Özcan Demir
İstanbul

Kimsenin yaratılmadığı
mekanda
Kimsenin olmadığı zamanda
Yalnızca ikimiz.
Ve cennete sığmayan sevgimiz,
Sonsuz yalnızlığın kıskanışı:
Dünyaya atılışımız...
Elma bahane.
Osman Akalın
Kayseri

Sahte İstanbulluyum ben,
Gerçeğe karşıdan bakan...
Yüz metrekare
bir evin
Kuytu köşesini
aramak gibidir,
Bir cinayeti
örtbas etmek!
Tek farkı planlı
hareket etmek
Çağdaş Kılıç
İstanbul

Çevremde
hiç ummadığım insanların
elinde HAYVAN'ı görüyorum,
bu beni hem sevindiriyor,
hem de şaşırtıyor. HAYVAN
sayesinde onlarla ortak
yanlarımız çıkıyor.
Serdar Karaduman
Erzurum

HAYVAN'DAN İLAN
Haftalık dergi tecrübesi olan,
Mac platformunda
koşturacak
operatör aranıyor.
İlgilenen arkadaşların
Cumartesi günü
saat 14.00'te
dergi merkezine gelip,
Serdar Karataş ile
görüşmeleri gerekiyor.

07 Mart 2003 Cuma • **Haftada Bir Yayınlanır** • **İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:** Metin Üstündağ
Genel Yayın Yönetmeni: Metin Üstündağ • **Editörler:** Hatice Meryem, Ferzende Kaya, Mine Söğüt • **Asistan:** Evren Barın
Grafik Tasarım: Serdar Karataş • **Dizgi:** Cemal Vanlı • **Genel Müdür:** Orhan Açar • **Satış Müdürü:** Cüneyt Aydın
Adres: İstiklal Cad. Turhol Han. No:373 Daire:7 Beyoğlu/İSTANBUL • **Tel:** 0212 293 32 77 - 78 • **Fax:** 0212 293 32 79
ISSN 1303 - 944X • **Yayıncı:** PAK Basın Yayın • **Baskı:** Ilıcak Matbaası (0212 880 40 75) • **Genel Dağıtım:** DPP (0212 622 22 22)

Aksamsefası

Doğrucu Davut

FERZENDE KAYA

Nuray Mert... Muhalif duruşuyla bilinen kadın siyaset bilimci. Bir süre önce yayımlanan kitabının ismini "Hep Muhalif Olmak" koyan Radikal yazarı Nuray Mert o tarihten sonra kadrolu muhalif oldu. Aslında o buna itiraz ediyor, muhalif kimliğinin üzerine yapışmasını istemiyor. Ama muhaliflere, özellikle de kadın muhaliflere olan ihtiyaçtan dolayı, Nuray Mert itiraz da etse de bu böyle kabul gördü. Doğrucu Davut'un sorularına da itiraz eden Mert, yine de testi cevapladı.

Maalesef konfora düşkünüm

1 – Nuray Mert'i nasıl tanımlayabiliriz?
a) İflah olmaz bir muhalif
b) Bir akademisyen
c) Özgür bir kadın
d) Bir kadın yazar

d) Bir kadın yazar

Neden?
- Çünkü bu daha yakın. Muhalif boyutunun bana yapışmasını istemiyorum. Ben her durumda, her şeye muhalefet eden birisi olarak tanınmak istemiyorum. Kitabımın adı olunca öyle anlaşıldı.

2 - Hayattaki en büyük korkunuz nedir?
a) Statükocu olmak
b) Siyaset Meydanı'na konuk olmak
c) Kitaplarınızın M.E.B Tebliğler Dergisi'nde tavsiye edilmesi
d) Atatürkçü Düşünce Derneği'nden şilt almanız

a) Statükocu olmak

Neden?
- Her duruma bir şekilde ayak uydurup, bir de ona entelektüel kılıf uydurmak, statükoculuktur. Benim bütün itirazım buna.

3 - Bir kadının en büyük şansızlığı nedir?
a) Eve kapatılmak
b) Evde kalmak
c) Sevilmemek
d) Sevememek

d) Sevememek

Neden?
- Tabi sevememeyi ben geniş manada alıyorum. Sakın kimse aşk falan olarak algılanmasın. Öyle romantik bir cevap vermiş değilim. Çünkü bütün politik tavrım da onun üzerine kurulu. Dini inancı da olan bir insanım. İnsanları sevmeyi de hayatın merkezinde görüyorum. İnsanın sevgi duygusunu kaybetmesi ölüm gibi olur.

4 – Ulaşmak istediğiniz hedef ne olur?
a) Siyaset yapmak
b) İyi bir evlilik
c) En çok okunan yazar olmak
d) İdeal insan olmak

d) İdeal insan olmak

Neden?
- İdeal olmayı iyi bir insan olma şeklinde anlarsak eğer, en büyük hedefim olur. Öbürlerinin hiçbiri yakın değil.

5 - Issız bir adaya düştünüz. Ne dilersiniz?
a) Orada kalmak
b) Bir Ziraatçılık el kitabı
c) Sevdiğiniz insanın adaya düşmesi
d) Hemen oradan kurtulmak

d) Hemen oradan kurtulmak

Neden?
- Ben realist bir insanım. Realist bir insan da hemen oradan kurtulmak ister. Ben o kadar münzevi bir insan olmadığım için, ıssız bir adanın koşullarını bilemem. Ada da hayatımı devam ettiremem.

6 – Neyin uzmanı olmak isterdiniz?
a) Nesli tükenen hayvanlar
b) Din
c) Vahşi doğada hayat
d) Uzay

b) Din

Neden?
- İlahiyatçı olmak ve dini araştırmak isterdim. Düşüncemin arka planında da olan sorular varoluşa ilişkin sorulardır. Ben siyaseti de bunun bir alt başlığı olarak görüyorum. İnsana ilişkin bütün problemler, ilahiyat problemleridir.

7 – Siyaset Bilimci olmasaydınız, ne olurdunuz?
a) Diplomat
b) Manken
c) Şarkıcı
d) Sivil toplum öncüsü

d) Sivil toplum öncüsü

Neden?
- Sivil toplum öncüsü değil de, sivil toplum çalışmalarının içinde yer alırdım. Sivil toplum girişimlerini önemsiyorum.

8 - Bundan önceki hayatınızda kim olabilirdiniz?
a) Jan Dark
b) Simone de Bauvoir
c) Nene Hatun
d) İsimsiz bir kadın

d) İsimsiz bir kadın

Neden?
- Diğerleri bana çok uzak. Bir de isimsiz bir kadın olmak isterdim.

9 - Aşağıdaki kavramlar size neyi çağrıştırıyor?
a) Liberalizm: **Bir düşünce akımı**
b) Globalizm: **Mevcut tarihsel süreç**
c) İktidar: **Karanlık bir şey**
d) Muhalefet: **Değerli olan**

10 - Tanrının kadınlara en büyük lütfu aşağıdakilerden hangisidir?
a) Doğurma vasfı
b) Dişilik
c) Duygusallık
d) Erkekler

a) Doğurma vasfı

Neden?
- Ben anne olmayı seçmemiş biriyim üstelik. Fakat bunu önemsiyorum. Bir insana hayat verilmesine vesile olmak önemlidir. Bir de insan yetişirken, en yakın kişi olmak sadece kadınlara mahsustur.

11 - Hayat felsefeniz hangisidir?
a) İyi düşün doğru karar ver
b) Reel politike karşı, ideal politik
c) Koşullar zor olsa da diren
d) Ne olursan ol ama kadın kal

b) Reel politike karşı, ideal politik

Neden?
- Çünkü reel politik her zaman bir sürü aksilikler ve haksızlıklarla yüklüdür. Onun savunulması da bunlara boyun eğmekten, acizlikten, korkaklıktan, rehavete kapılmaktan başka bir şey değildir. İnsan olmanın anlamı realiteye yenilmek olmamalı. Biz içinde bulunduğumuz koşullara uyum sağlayamayız, o insan olmayan canlıların durumu.

12 - Batı kültürü içinde doğup yaşasaydınız, ne olurdunuz?
a) İş Kadını
b) Keman virtüözü
c) Rahibe
d) Yine Siyaset Bilimci

d) Yine Siyaset Bilimci

Neden?
- Valla çok da siyaset bilimine meraklı değilim, ama mesela keman virtüözü olmaya, rahibe olmaya falan hiç meraklı değilim..O yüzden siyaset bilimci olurdum.

13 - Allah ..... yazdıysa bozsun!
a) Üniversiteye dönmeyi
b) Pembe panjurlu evi
c) Meşhur olmayı
d) İyimser olarak tanınmayı

c) Meşhur olmayı

Neden?
- Her meşhur olan kötü bir iş yapıyor gibi algılanmasın bu. Ben şahsen şöhretin insanın nefsine kötü geleceğini düşünüyorum. Şöhret nefis için kötü bir tecrübedir.

14 - Hangi kurum olmasaydı, hayatımız zehir olurdu?
a) Din
b) Üniversite
c) Ulus Devlet
d) Ordu

a) Din

Neden?
- Bunların hepsi reel hayatımızda varlar. Beğensek de, beğenmesek de böyle. Keşke insanların orduya ihtiyacı olmasaydı diyebilirim. Ama bunlar hayatın dayattığı kurumlar. Önceliğin ise dine ait olduğuna inanıyorum.

15 - İlkokuldan itibaren, çocuklara Atatürk sevgisi aşılamak için, "Atatürk olmasaydı şöyle olurdu?" gibi bir sürü örnek verilir! Sizce Atatürk olmasaydı, ne olurdu?
a) Pek bir şey değişmezdi
b) İsmet Paşa ikinci adam değil, birinci adam olurdu
c) Yekta Güngör Özden'i bilmezdik
d) Başı açık üniversiteye gidemezdik

Hepsi

Neden?
- Ben tarihsel spekülasyon yapmayı sevmem. O yüzden seçim zor. Arka planı anlatmadan yanlış anlaşılır. Hepsi olurdu şıkkı daha doğru gibi geliyor.

16 - Beş yıldızlı bir otele gittiğinizde, neye dikkat edersiniz?
a) Oda görevlisinin yakışıklı olmasına
b) Müşterilerinin seçkin oluşuna
c) Düzenlenen konferansın niteliğine
d) Odanın konforuna

d) Odanın konforuna

Neden?
- Şimdi zaaflara geçelim... İtiraf ediyorum ki, ben biraz konfora düşkün bir insanım. Bu bir zaaftır. İnsanın hayatını zorlaştırıyor, benim dikkat ettiğim adalet duygusuna terstir. Fakat gerek mizacım, gerekse yetiştiriliş şeklimden dolayı, konfora fazla düşkünüm. Temel konforlarım olmayınca çok hırçınlaşıyorum.

17 – İyi ki ..... olmamışım?
a) Erkek
b) Laila'nın müdavimlerinden
c) Konfeksiyon atölyesinde ara ütücü
d) Paparazziye malzeme

c) Konfeksiyon atölyesinde ara ütücü

Neden?
- Aslında iki şık seçmek isterim. İyi ki konfeksiyon atölyesinde ütücü olmamışım. Realist olmak lazım. Ama benim zaten bütün siyasi misyonum, insanlar öyle zor koşullarda yaşamak zorunda kalmasınlar üzerine kurulu. Zor bir hayat. Ama diğer taraftan Laila müdavimi de olmak istemezdim.

18 - Doğrucu Davut hakkında ne düşünüyorsunuz?
a) Yakışıklı biri
b) Vasat bir vatandaş
c) Karizma sıfır
d) Komik değil, sıkıcı

d) Komik değil, sıkıcı

Neden?
- Ben de, insanlar her durumda doğruları söylesin diyen biriyim. Ama bunu da abartmamak lazım. Öyle durumlar var ki, doğruyu söyleme adına kırıcı olabilirsiniz. Çok nezaketsizce davranabilirsiniz, olumsuzluğa sebebiyet verebilirsiniz.

Akşamsefası